

Vương Thiếu, Mau Xin Lỗi

Contents

Vương Thiếu, Mau Xin Lỗi	1
1. Chương 01: Cái Chết Đáng Yêu	1
2. Chương 02: Đền Phủ Thượng Thư	4
3. Chương 03: Tên Lạc Thế Sa Đình	7
4. Chương 04: Mới Gặp Liền Gây Oán	9
5. Chương 05: Tuyên Chiến	12
6. Chương 06: Kinh Hỷ Hậu Hoa Viên	16
7. Chương 07: Lý Tử Yên	22
8. Chương 08: Lòng Ngực Nhói Đau	25
9. Chương 09: Tình Trong Như Đã	28
10. Chương 10: Nụ Hôn Tiễn Biệt	31
11. Chương 11: Hôn Sự	34
12. Chương 12: Tỷ Thí - Hoàn	37

Vương Thiếu, Mau Xin Lỗi

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật:- Giang Nhi Nhi là tên của nó, xuất thân từ một gia đình tương đối “khá giả” - c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-thieu-mau-xin-loi>

1. Chương 01: Cái Chết Đáng Yêu

-” mới đầu tháng 4 đã nóng thế này, chết mất“- nó than thở, mồ hôi đầy người, bộ quần áo hôm nay nó mặc chính là ngắn nhất có thể -” chị Linh, anh xinh trai lúc tối nói bao giờ có mưa vậy?”- nó gọi vọng xuống bếp nơi có một người con gái đang rửa bát

-” tiểu thư của tôi, người ta là bảo rằng hôm nay, hôm kia và hôm kia nữa là 35, 36 độ, tình hình này chắc 2 tháng nữa mới có mưa” - Chị Linh lắc đầu chào thua cô gái nhỏ này.

Giải đáp thắc mắc: chị Linh là người làm nhà Nhi, do hai người cách nhau không nhiều tuổi nên rất thân. Còn anh đẹp trai mà Nhi nhắc tới chính là người dự báo thời tiết ạ.

-” a..chết, đúng là chết mất“- nó la oai oải, nhẩn nhó-” không được em ra hồ bơi đây”- nói rồi nó túm lấy chiếc điện thoại, dùng vận tốc 1000k/h phóng ra hồ bơi

-” thế này mới là sống chứ“- nó dang hai tay kiểu như đang tận hưởng, đúng là tận hưởng thật mà, định lấy đà nhảy xuống hồ bơi một cách ngoạn mục, chính xác bây giờ trên cả ngoạn mục, nó vấp phải vỏ chuối, lá cái vỏ mà nó lúc nãy vừa vớt, làm một cái ”tùm” xuống hồ.

Cua, một con cua biển, ở đâu vậy, nó tự hỏi, chẳng lẽ nhiệt độ ngoài biển cao hơn trong thành phố à, đúng là thời buổi này ngay cả cua cũng khó sống mà, đáng thương, đáng thương, nào lại đây chơi cùng chị nào, đừng sợ em ở đây sẽ không cô độc đâu.

Bạn cua như nghe được tâm tình của hảo chủ, bơi nhanh về phía nó, giờ hai cái càng của ”cua”- chính xác là chỉ có cua mới có càng, mà ngoe ngoải, dùng ánh mắt ”cua” hùng hoi nhìn nó giống như hỏi tội, mà tội gì nhỉ?, à là tội xâm phạm gia cư bất hợp pháp, không đúng xâm phạm đất của ”cua”, càng không phải đây là nước chứ không phải đất, nhưng chính xác đây là hồ bơi nhà nó mà.

”phập”, cấn, con cua ấy đã cấn vào ngón tay bé nhỏ của nó, trông như chú cua đang dồn hết sức để cấn vậy, đau điên,”a” nó la lên, con cua nhả tay nó ra, ngoe ngoải hai cái càng lắc lắc bỏ đi giống như ”cua đây vô tội”.

Đứng lại, đứng lại cho ta cho ta, nó trừng mắt, người còn chưa nói cho ta biết lý do mà, thật quá hèn hạ, đứng lại lại đồ nhát gan, người là cua chứ không phải thỏ sao lại bỏ chạy, nó oán trách.

Đợi đấy đừng để cho ta gặp lại người (t/g: gặp rồi có biết con cua nhà nào cắn mình không vậy tiểu cô nương), nếu không ta sẽ bẻ càng nhà người lật ngoe nhà người, đem người đi chiền xù (t/g: người ta là cua tiểu cô nương đây đem chiến thể nào cho xù được chứ) ta sẽ kiện người ra toà, người có ở trong ngục hết ”kiếp cua” của mình cũng không đủ đền tội dám gây tổn hại thể xác tinh thần của cô gái bé bỏng, đáng yêu như ta, rồi người sẽ hối hận,...

Khoan đã, cái gì thế? Máu, phải là máu, máu của ta, chính là chảy ra từ cái chỗ càng cua chết tiệt nhà người đã cắn, máu ta chảy thành dòng đỏ tươi giữa làng nước trong xanh này đúng thật là đẹp nha, nghệ thuật, thật có nghệ thuật.

Không, không đúng, ta là đang thiếu máu, rất là đang thiếu máu, ta còn nhớ tuần trước anh đẹp trai ở bệnh viện rút hết 300cc máu của ta, ta còn đang bồi bổ, như vậy thật sự là không ổn mà. Tạm tha cho con cua nhà người, ta bơi lên đây.

” a“, chết tiệt chuột rút rồi, -” mẹ kiếp”- nó buộc miệng chữ thề, vùng vẫy hai tay, không được, không có tác dụng, nghỉ chút bơi lên sau, rồi nó từ từ lịm dần.

-” con gái, con mau tỉnh dậy đi”- là tiếng của mẹ ta, sao thế, hình như mẹ khóc, cả em gái ta nữa, khó cái gì chứ, không cho ta ngủ à, ta mở mắt rồi, mẹ đang ôm ta, muốn ta chết nghẹt à, ôm gì chắc thế

-” mẹ làm sao vậy?”- ta than trách, ta còn muốn ngủ chút mà

-”hức..hức”- đáp lại chỉ là tiếng khóc

-” mẹ..- ta thấy lạ giờ tay lên định đẩy mẹ ra, không được, sao vậy, ta lại có khả năng xuyên qua con người à, đúng là siêu nhiên mà,tại sao bây giờ ta mới biết, ”a” gì vậy, hình như có cái gì vừa hút ta về phía sau họ, quái lạ.

-” con bên này nè..các người làm cái gì mà xúm ở đó ?” - ta la lớn, không ai thèm niêm xía tới ta, được ta lại xem các người vì cái gì mà xem ta như không đây

Một, hai, ba....trợn mắt, có chuyện gì đang xảy ra???

-” không, sao lại như thế?” - người nằm trên giường là ta, mặt ta trắng bệch rồi, bất động một chỗ, chẳng lẽ ta chết thật rồi sao?

Tại sao lại chết chứ? Ta đang sống rất vui vẻ mà, chưa hưởng thụ hết cuộc đời là hotgril của ta mà, đáng ghét.

Khoan hình như nhớ rồi, không phải chứ, thật là bị con của nhà người cắn chết, bị một con của không họ hàng thân thích, vô danh tiểu tốt, không biết từ đâu đến cắn cho đến mất máu mà chết a ? Thật quá bi ai mà.

Ông trời à, ông thật không công bằng mà, con sống thật tốt, hiền lành, đáng yêu sao lại chết một cách lãng nhách như vậy?, răm mỗi tháng con đều dâng hương lễ chùa đều đặn, cầu duyên còn chưa được người ưng thuận mà.

Người làm như vậy chẳng phải khiến cho chồng tương lai của con phải chịu cảnh góa phụ sao?!,..

Chớp chớp mắt, ngước lên trời vẽ đầy thống khổ....

anh xā tương lai của em, rán sống tốt, cố gắng nuôi dưỡng con cái chúng ta nên người nha, nhớ dặn con tránh xa hồ bơi, còn nữa sao này có ăn thì nhớ chỉ ăn của đồng thôi nha, chúng có vẻ hiền lành hơn mấy con của biển chết tiệt ấy.

Nhưng nếu phải chết, người cũng phải cho con chết một cách oanh oanh liệt liệt, phải sao cho đáng mặt nữ nhi chứ..một người tài hoa phải chịu oan ức thế này thật không đáng mà..thật sự là giống như câu hồng nhan bạc phận mà.

” vù..vù...”, gù thế, trời nay có gió rồi à, thật là mát nha, nhưng....hình như nó đang thổi ta bay, chết tiệt, cơn gió đáng ghét, ngay cả chết cũng không cho ta yên à??

Thế nhưng cũng không tệ, ta là đang bay, nhìn mọi thứ từ trên cao xuống cảm giác thật quý dị, được ta cũng không phải hạng nhu nhược, trong khổ ắc có sướng, tận hưởng, sống là phải thế, à không đúng là chết cũng phải như vậy.

Cơn gió đưa ta bay khắp thành phố, đến một cánh đồng bát ngát, lúa đang độ trổ hạt, thơm lỏm, ta có thể cảm nhận được, cũng phải tệ bậ lỏm.

” vù”- một lỗ đen to tướng xuất hiện phía sau, ta chưa kịp định thần, đã bị nó hút vào trong, ta lơ lửng giữa không gian vô trọng lực ấy, không biết ngày hay đêm, tất cả tối đen như mực,. ta dần chìm vào giấc ngủ tưởng chừng là ngàn thu, thế nhưng..

Đó chính là khởi đầu của cuộc sống mới của ta..

Tiểu cô nương ta bây giờ là Đoàn Thiên Ngư. Sau cái chết lãng nhách ấy, ta đột nhiên xuyên không trở về quá khứ trở thành con gái của Hàn Lâm Đại học sĩ nổi tiếng khắp kinh thành.

Ở đây cũng được 3 năm , cũng có chút nhớ nhà, thế nhưng nếu cho ta chọn thì ta sẽ chọn ở lại nơi này, cha mẹ ta lúc trước cũng rất yêu thương ta, Nhưng không có ta họ vẫn còn anh hai và bé Vĩ chắc chắn họ sẽ vượt qua được. Còn phụ thân ta bây giờ người chỉ có mình cô con gái tên Thiên Ngư này, nhớ lại hôm đó nếu ta không kịp xuyên không nhập vào xác này chắc chắn thân xác này đã bị đem đi chôn. Nghe nói cô ta lúc trước là có bệnh tim thường xuyên ngừng thở, lần này thì cô ta ngừng thở thật sự, ta mới có cơ hội chiếm tiện nghi, a..thật xin lỗi Thiên Ngư cô nương nha, ta sẽ chăm sóc tốt cho phụ thân cô, nơi tuổi vàng cô cứ yên tâm mà đi đầu thai đi..

Hằng ngày ở đây nếu ta không làm thơ thì đánh đàn vẽ tranh,...tài nghệ rất tốt khiến cho người người thán phục, tại sao lúc còn sống, à là lúc trước ta không nhận ra mình tài hoa đến như vậy, nếu không ta đã khiến cho ba mẹ mình mũi phình to đến chết,..mặc kệ đi, thế này thật là tốt, nhấp ngụm trà đã...nói vậy chứ trà là cái thứ ta ghét nhất, thật khó uống, lúc trước cũng vậy bây giờ cũng vậy, cái thứ nước đáng ghét ấy, ghét nhất là cái người chuyên ngồi thưởng trà đàm đạo trông thật ngứa mắt mà...hắc hắc..phụ thân ta cũng thế.

-” Tiểu thư, lão gia gọi người”.

-” Ta vào ngay”- ta vui vẻ bước đến vào phủ, vật áo mỏng có chút tung bay, phía sau cái dáng vẻ dịu dàng mong manh như sương mai của ta lại chứa một bí mật khó tin, chắc chắn ta sẽ mai giữ nó cho riêng mình.

-Tổ Ngự-

2. Chương 02: Đến Phủ Thượng Thư

Tại Bắc Tống- Triều vua Nhân Tông

Tháng 8, năm Bảo Nguyên thứ 7

-Phủ Thượng Thư-

- ” ai đến nhà mình vậy nhỉ?”

-” Ơ, cậu không biết sao?”

Tới nơi rồi à, thật là mệt, đúng thật là chuyện gì cũng có thể làm quen được, chỉ có việc ngồi kiệu là không thể nào chịu được, thật là tội cho cái bàn toạ yêu quý của ta, chết tiệt, ta nhớ tới cái mui trần nhà ta quá, ngồi thật thích, thoải mái lại nhanh chóng chẳng bù với cái kiệu chết tiệt này, ta là ngồi trong đây hơn ba ngày ba đêm rồi đó..thật là đáng thương cho ta..

Ồn thật, đám a hoàn ở đây ồn thật, nhưng cũng không tệ, là họ tò mò ta mà, thật sự mình quá nổi tiếng rồi.

-” hé lu, à lộn”- ta vội che miệng, cái thói quen này là chưa thể sửa, mỗi lần hào hứng là không thể nào kiểm soát bản thân-” xin chào”- ta mỉm cười, nụ cười kiêu diễm nhất có thể, người ta nói cái nhìn đầu tiên rất quan trọng, nhất định phải để lại cho họ ấn tượng thật tốt về ta, một cô nương xinh đẹp tài năng thân thiện, chứ không phải giống mấy cô chân dài não ngắn ở thời hiện đại, càng nghĩ ta càng đắc ý, ta làm sao nào ngắn được, tuy có lúc hơi dập tỵ, nhưng không sao vẫn sử dụng được,..ha ha

Nhìn kìa a hoàn xúm lại xì xầm, mặt rõ vui mừng khi thấy ta mà, thật đúng như ta dự đoán, muốn gặp ta cũng thật khó ấy chứ, hôm nay lại có dịp chiêm ngưỡng thì sao không mừng cho được, haha, mặt ta sắp hất cao lên tận mây rồi, đó chỉ là trong bụng ta thôi, mọi người đang nhìn ta làm sao để hành động nào thái quá được..

-” A, cô ấy thật đẹp”- một a hoàn thốt lên, chuyện này khỏi bàn, ta đẹp thật mà..lời

-” nghe nói tên là Đoàn Thiên Ngự”- một a hoàn khác lại nói tiếp, thật là tên tuổi ta đã vang khắp kinh thành rồi.

-” Thiên Ngự đường xá vất vả rồi”- một người phụ nữ trung niên, gương mặt thanh tú mỉm cười bước ra đón ta, ta đoán đây chính là người chị em kết nghĩa của mẹ ta, đúng bà ta rất giống trong hình, bà ta là đại phu nhân của Đỗ gia.

-“Không ạ..làm phiền dì phải ra tận cửa đón con”- ta làm bộ mặt ái ngại, cúi cúi cái đầu

-“Sư huynh..có muốn đi cùng bọn đệ không?”- Thiếu Dương hí hửng

-“Là gia gia cho gọi chúng ta đó”- Thiếu Vũ tiếp lời.

Hai vị thiếu gia đây tâm tình rất tốt khi nghe tin Thiên Ngự đến phủ. Còn người mà họ đang hỏi là Đỗ Thiếu Doãn - trưởng tôn của Đỗ gia, nam chính lạnh lùng của chúng ta đây, tuy nhiên đáp lại chỉ là sự im lặng.

-” Hồng thích thì bọn đệ đi trước đây”- cả hai đồng thanh, bọn họ là đang rung rẩy trước sắc mặt đáng sợ của Thiếu Doãn, nên vèo một cái ba chân bốn cẳng chạy mất

Nói thêm: Thiếu Dương và Thiếu Vũ cũng là thiếu gia của Đỗ gia là con của nhị lão gia và tam lão gia. Thiếu Doãn là con trai của đại lão gia ngoài ra còn có Thiếu Kỳ là em ruột Thiếu Doãn.

Thấy hai vị thiếu gia bỏ đi A Sung liền hỏi -" họ đi rồi công tử không đi thật à?"

Thiếu Doãn mặt vẫn lãnh đạm, không chút biểu cảm, gương cung lên nhăm vài bia, không nhanh không chậm trả lời-" không".

-" Vâng ạ"- A Sung đỏ mồ hôi, nhìn công tử lúc im lặng thật đáng sợ, tuy nhiên tài năng thì không ai có thể sánh bằng, A Sung khẽ mỉm cười lắc đầu.(t/g: Người tên A Sung này chính là hầu cận của Thiếu Doãn ạ)

Cùng lúc đó..

Tại đại sảnh Đỗ gia

-" Ha ha, Đoàn cô nương lão phu hy vọng ở đây cô nương sẽ được vui vẻ"- ông lão đầu tóc bạc phơ, gương mặt phúc hậu nhìn ta mà cười tươi, ta rất có cảm tình với ông lão này nha, ta muốn có một gia gia như vậy..

(t/g: không cần vội sớm muộn cô nương cũng sẽ danh chính ngôn thuận gọi ông lão một tiếng gia gia mà)

-" Bọn chúng đều là con cháu của ta cả, từ từ mà làm quen với nhau"- Đỗ gia gia chỉ vào đám nhóc đứng bên cạnh.

-" Vâng ạ, đa tạ Đỗ gia gia đã quan tâm"- ta cúi đầu lễ phép, người ta bảo kính lão đất thọ mà..

-" Con lại đây, dì sẽ giới thiệu cho con"- đại phu nhân vui vẻ kéo tay ta, quả thật chị em kết nghĩa với mẹ ta có khác, tính cách thật sôi nổi nha, nhưng ta rất thích a -" hai vị phu nhân này cũng là con dâu Đỗ gia giống như dì.."- đại phu nhân chỉ vào hai người phu nữ đứng phía trước đang nhìn ta mỉm cười

-" Vâng ạ, con chào hai dì"- ta lấy ra một khuôn mặt hết tưng tưng cộng với nụ cười đầy diễm lệ mà cúi đầu lễ phép, không khỏi làm cho hai vị phu nhân đây cảm kích.

Sau đó đại phu nhân lại chỉ vài đám nhóc bên cạnh gia gia -" còn mấy đứa kia là cháu trong nhà"- đại phu nhân chỉ vài từng người-" đây là Thiếu Dương..Thiếu Vũ.. Thiếu Kỳ".

-" Chào tỷ"- Thiếu Kỳ long lanh mắt nhìn ta, đoán chừng thằng nhóc này khoảng bảy tám tuổi.

Còn hai vị thiếu gia kia thì mặt cứ trơ ra, nước miếng chảy ròng ròng, xem chừng trong thâm tâm cả hai bây giờ đang gào thét chỉ biết thốt lên hai từ" đẹp quá", vâng ta biết ta đẹp nhưng đâu cần phải quá khích như vậy...ta xem thường hai người..ngần lẩn khinh bỉ..

Nhưng cũng phải cúi đầu hành lễ cho phải phép-" hơ..xin chào ba vị thiếu gia"

Chết tiệt, sao vẫn nhìn ta chằm chằm như vậy, không thích, ta bắt đầu khó chịu nha, hành lễ cũng hành lễ rồi, còn nhìn, người ta nói nhìn lâu rồi cái xấu, nhưng ta đây chắc chắn không xấu chính là bao đẹp, chỉ là sợ lâu ngày đuôi cáo dấu kỹ cũng khó mà không lòi,..đáng ghét..nếu không vì đây là nhà các người ta đã trắng tay móc mắt, vĩnh viễn cho các người không được nhìn thấy trời xanh..

-" Úi, tiểu thư ơi, trông họ hơi khích thì phải"- Linh Du- nha hoàn của ta cũng đã nhận thấy cái ánh mắt ngu ngốc của bọn chúng, mà hốt hoảng nhéo ta, chết tiệt con nha đầu này từ đâu mà học thói nhéo người chuyên nghiệp như vậy, ta là người có ân báo ân có oán báo oán, công tư phân rõ, về phòng rồi chị sẽ cho em biết thế nào trời cao.

...Đến tối..

Ta cùng Linh Du trở về phòng thì..

-" Tiểu thư hai vị thiếu gia lúc nãy.."- Linh Du mở miệng.

Nghe đến bọn họ thì bụng ta một tràn cảm ghét hiện rõ

-" Nghe nè, nhìn bọn họ là biết ăn chơi liêu lỏng suốt ngày rồi, em đừng nói tới nữa"- ta phồng má, trợn mắt nhìn Linh Du , lúc trước cũng vậy bây giờ cũng vậy, ta chúa ghét cái loại con trai như vậy, ỷ vào địa vị sẵn có mà nghênh ngang.

Linh Du bị ta dọa ột phen hú hồn, lấy tay xoa ngực

-” Phù may mà mình quen với cái tật thích dọa người của tiểu thư”

-” nhưng tiểu thư cũng phải cẩn thận chứ em lo...”- Linh Du nhanh chóng bước theo nên không để ý rằng ta đã dừng chân, làm đầu của em ấy đập vào lưng ta một cái rõ đau

-” Tiểu thư..”- Linh Du nhăn mặt.

-” Nhìn kia, mới nhắc tào tháo thì tào tháo đã tới rồi kia..”- hai mắt ta giật giật nhìn về phía trước.

-” Sư.sư huynh..dừng lại đi, Đoàn cô nương tới rồi kia.”- Thiếu Vũ hốt hoảng, ngăn cản hành động trên hoa gịeog nguyệt của Thiếu Dương, hấn nghe thấy họ Đoàn ta liền cười đã lã

-” Haha..chào Đoàn cô nương, chúng tôi..”- hấn đang định giải thích gì đó, tính dùng cái lí do ngu ngốc nào đó để qua mắt ta, không cần hao tâm tổn trí như vậy, ta đâu quan tâm tới bọn vô lại các người làm gì, dù gì ta cũng chỉ là khách..đối với hành động tùy tiện của bọn người chỉ đáng cho ta nhổ nước bọt..là phỉ vào mặt bọn người.

Ta nắm tay Linh Du bước qua, xem bọn họ như không khí, chính xác là làm lơ bọn họ.

Hai anh em bọn họ bị ta cho ăn bơ đến mặt ngu, bối rối

-” Đoàn.. Đoàn cô nương”- tay Thiếu Dương vớ theo bóng lưng của ta

Ta bực rồi nha, nếu không vì đây là nha các người ta đã cho các người một trận rồi

- ” Chuyện gì?”- ta đột ngột quay lại, ngữ âm phun ra đặc mùi sát khí làm cho bọn họ sợ sệt.

-” hơ..thật ra..bọn tôi”- hai anh em bọn chúng bối rối

-” Hôm nay đêm trăng sáng, bọn tôi muốn mời tiểu thư cùng uống rượu vãn cảnh”- Thiếu Vũ đột ngột chuyển chủ đề.

Trăng sáng cái râm thúì, uống rượu ngắm cảnh cái đầu heo bọn người, các người đáng sao? ..hắc hắc..

Ta buồn bã nhìn bọn họ -” trăng đêm nay đúng là đẹp thật nhưng..” - ta ngáp ngừng.

-” Nhưng sao?”- cả hai người bọn họ mặt hí hửng, ngỡ rằng ta đồng ý.

-” Nhưng ta vừa thấy một việc không nên thấy, trong lòng có hơi khó chịu... ”- ta lấy tay che miệng, mặt lấy làm tiếc nuối.

Thế nhưng bọn họ lại đưa ra một bộ mặt hết sức ngây ngốc, -” một việc không nên thấy? ”- thật sự bọn họ ăn cỏ để sống à, đúng là đầu heo mà.

Thiếu Dương sắc mặt có chút thay đổi -” Nếu vậy..để chúng tôi..”

Không để hấn nói hết câu

-” Xin lỗi ta hơi mệt, xin cáo lui ”- ta quay sang Linh Du mà nắm tay ả hướng về phòng, để cho bọn họ trơ mắt nhìn theo.

-” Mà này..trời đã khuya rồi hai vị cũng nên trở về phòng mình đi...chẳng lẽ.. A hoàn bên ấy không bằng bên này sao..?”- nếu đã ngu ngốc không hiểu thì để ta trực tiếp giải thích cho rõ..haha..đáng ghét định trên chọc ta à.

Bọn họ bị nói trúng tim đen liền lấy tay lau mồ hôi, nhìn nhau hỏi

-” Làm sao cô ấy biết vậy?”

Nhưng sao này ta cũng hiểu được nỗi khổ của họ rằng a hoàn bên ấy toàn là nam.

-Tổ Ngư-

3. Chương 03: Tên Lạc Thế Sa Đình

-” Chào dì ạ, tối qua dì ngủ ngon không ạ?”- ta bước vài phòng ăn, đi đến bên Đỗ phu nhân

-” Ừ con đã quen với nơi này chưa? Nhìn con càng lớn càng giống mẹ, à dạo này tài đánh đàn của con chắc tiến bộ lắm nhỉ?”- Đỗ phu nhân vui vẻ hỏi chuyện, gấp một cho ta một cái còng cua.

Á..cua? Chính xác là người, ta hận, ta ghét, ta nguyên rửa gia phả nhà người, người xem người cần ta rồi người cũng chịu một kết cục vô cùng bi ai..người xem ta dù cho bị người cần ta lại có một cuộc sống tốt gấp mấy lần..bây giờ người biết ai hơn rồi nhỉ?

Nhưng mà...người đâu phải là con của đã cần ta..nhưng cho dù vậy cả gia tộc nhà người đều đáng nhân một kết cục như vậy..haha...

Mặt ta bất chợt giật giật..

-“Này Thiên Ngư con làm sao vậy?”- Đỗ phu nhân nhận thấy được tâm tình đặc biệt của ta đối với con của trước mặt liền lo lắng.

-“Dạ..không..không có gì ạ..”- ta xua tay, chẳng lẽ ta nói rằng ta bị con của cần chết rồi xuyên qua đây à..thật quá hài hước sao..

-“Ăn xong, đàn cho ta nghe một khúc nhé, đâu dễ gì được thưởng thức tài nghệ của một trong tam đại tài nữ kinh thành chứ”- Đỗ phu nhân lên tiếng.

-“À..không”- ta trừng mắt nhìn Linh Du, thấy cái vẻ lăm lăm cười vu vơ của ả thì ta đã biết rằng đúng là ả tọc mạch rồi mà..”- dĩ nhiên nghe Linh Du nói vậy”- ta thẹn thùng từ chối.

-“Ồ vậy à? Thế thì tiếc quá, mẹ con đã tặng dì một cây đàn rất tốt, nay dì muốn tặng lại cho con vậy mà..”- Đỗ phu nhân buông đũa ánh mắt tiếc nuối.

-“Hơ..là đàn của mẹ con sao?”- ta nghe nói năm xưa mẹ ta cũng là một tài nữ cho nên đàn của mẹ ta dùng không phải loại tốt thì cũng là loại thượng hạng, được ta rất thích

-“Vậy con sẽ đàn..”- ta nở một nụ cười ranh ma nhất có thể, có đồ tốt ngu gì không dùng thử.

-“Ha ha..đổi ý nhanh thế”- Đỗ phu nhân lắc đầu cười trêu chọc ta -” vậy ăn sáng xong ta gặp nhau nhé!”

-“Vâng ạ..”- ta gật đầu đồng ý, khoan, hình như có chút gì không đúng, ta sao lại đồng ý chứ..chết tiệt ta mắc lừa rồi, bị ăn thịt lừa hết sức dễ dàng..đáng ghét tất cả là tại Linh Du, được ta sẽ không nói chuyện với ả nữa, ta quay sang lườm ả một cái, cũng để cho ả biết là ta đang giận chứ.

Linh Du đột nhiên thấy lạnh sống lưng, bất giác rung mình một cái, nhìn ta thì liền hiểu

Ả ấy chạy đến núm áo ta mà rít rít -” tiểu thư, xin tiểu thư đừng giận em nữa, chỉ tại bọn nô tì trong phủ hiếu kì muốn biết về tiểu thư nên em mới nói, ai ngờ lại đến tai phu nhân”

Linh Du đột ngột dừng lại, vẻ mặt hồng hồng nhìn lên trời, nói với vẻ đầy tự hào

-“Nhưng em có nói sai điều gì đâu, ở Đoàn phủ ai đã nghe tiếng đàn của tiểu thư đều gật gù khen ngợi, tiếng đàn của tiểu thư vừa cất lên liền làm ọi người cảm thấy trong lòng vô cùng hưng phấn vui tươi, rất thư giãn..không giống lúc trước khi tiểu thư bị bệnh chút nào, lúc ấy tiếng đàn của tiểu thư rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến người nghe vô cùng bi ai..thật lạ nhưng cũng đều rất tuyệt vời..”- Linh Du ca ngợi ta hết lời.

-“Nhưng tiểu thư, lúc người sống lại em thấy tiểu thư giống như một người, người tự nhiên quên hết tất cả, tính tình lại thay đổi, vui vẻ hơn, nói nhiều hơn, lại không thường bị bệnh, nếu vì người không đối xử tốt với em thì em cũng không biết có phải là người không nữa, dù người có bị mất trí nhớ nhưng người vẫn rất tốt với em, em thật là hạnh phúc”- Linh Du nhìn ta đầy cảm kích

Ta nghe Linh Du nói bất ngờ chột dạ, chẳng lẽ ta nói lúc trước không phải ta đàn, cái người yếu đuối, hiền lành lúc trước càng không phải ta sao...được không nên nói về vấn đề này..thật không tốt.

-“Thật à..hình như tới rồi thì phải ”- ta kéo em ấy bước nhanh về phía trước.

Nhìn thấy hàng chữ Thế Sa Đình ta và Linh Du không kiềm lòng mà thốt lên -“Ôi đẹp quá ”

Thế Sa Đình xung quanh được che bởi năm tấm lụa hồng, kết hàng trăm viên đá xanh lam, cộng với ánh nắng ban mai chiếu vào khiến cho chúng càng long lanh hơn thấy, bao quanh là một rừng hoa anh đào đang nở rộ quả là giống như tiên cảnh, thật động lòng người.

-“Tiểu thư đằng kia có cây đàn”- Linh Du chỉ về phía trước.

Ta nhìn theo hướng ta em ấy- “Chính là nó ư, cây đàn của mẹ ta?”

Tâm tình ta đột nhiên rất tốt, cũng hai tháng rồi từ khi cây đàn yêu quý của ta bị đứt dây, ta chưa gảy lên khúc nhạc nào ưng ý, thật làm ta phiền lòng.

Liền đặt ngón tay thon dài lên từng dây đàn, điều luyện, không nhanh không chậm, nhẹ nhàng đưa người thường thức vào trong vô thức chìm đắm say mê mà lắng nghe.

Cùng lúc đó...

“vèo”, một mũi tên lao nhanh về phía bia, thế nhưng chưa kịp đến đích thì đã yếu ớt rơi xuống nằm sát chân bia.

-” Vẫn chưa đủ xa, phải thử lại một lần nữa”- Thiếu Doãn vẻ mặt bất mãn, với tay ra phía sau lấy mũi tên khác, bắt đầu gưong cung, hướng đến bia, rồi từ từ kéo dây.

-“Công tử, dùng trà ạ”- A Sung vội vã bước đến, ‘ách’ , trượt rồi, trượt vỏ chuối a.

-“Chết rồi tách trà”- A Sung la lên

‘Bộp’, văng tung ngay tay Thiếu Doãn, chính là cái tay đang kéo cung a, ‘vèo’ mũi tên liền bay mất rồi.

Thiếu Doãn mày nheo lại -“Chết, mũi tên lạc rồi”

Cách đây không xa, một âm thanh vô cùng ‘kiêu mị’ vọng đến, chim chóc trong vườn lập tức bay thẳng lên trời

-“Hướng đó là Thế Sa Đình”- Thiếu Doãn nhìn ra phía xa.

A Sung nghe thấy âm thanh liền sợ hãi -” Công tử có tiếng chẳng lẽ...?”

-“A Sung người ở đây dọn dẹp”- nói rồi Thiếu Doãn nhanh chóng biến mất

-“Dạ, công tử”- A Sung gật đầu hối lỗi, cũng tại mình hậu đậu mà làm phiền công tử

Vừa đến Thế Sa Đình mặt Thiếu Doãn liền cứng lại vì..

-“Á, tiểu thư, người có bị thương không?”

-“Ừ , cứng quá”

-“Aaaaa...không rút ra được”

-“Linh Du, làm gì hét toát lên vậy? Người bị trúng tên đâu phải là em”

Thiếu Doãn có chút suy tư, ‘giọng nói này?’, liền tiến đến hắt tung tấm màn

-“Ai đó?”- Thiếu Doãn lạnh lùng, nhìn vào bên trong, liền bắt gặp ngay ánh mắt của Thiên Ngư

Nhìn thấy nam nhân từ từ xuất hiện sau tấm màn, một thân trắng toát, tiêu tiêu soái soái bước vào lạnh lùng kiêu ngạo nhìn cô như muốn xuyên thấu, Thiên Ngư hô hấp có chút không thông, mắt cũng không rời tên nam nhân vừa bước vào, mà nhẩn nại đáp trả ánh mắt lạnh băng của hắn.

Chính phút giây này, phút giây hai con người ở hai thời đại khác nhau, họ gặp nhau, và trao cho nhau cái nhìn lạ lẫm đầy thâm tình..họ đâu biết vô hình có sợi dây kết nối họ lại với nhau, thế nhưng có dám chắc họ sẽ hạnh bên nhau đến cuối cùng, hay chỉ bắt đầu chuỗi ngày đau khổ...

-Tổ Ngư-

4. Chương 04: Mới Gặp Liền Gây Oán

‘Ừa? Là mũi tên của mình..’ Đổ Thiều Doãn mày nheo đầy bất mãn, bước về phía Thiên Ngư

Hắn ta là ai chứ? Là người bắn mũi tên này ư?

Thiếu Doãn đặt tay lên đầu Thiên Ngư

Hả?

Cảm giác hồi hộp này là sao chứ?

–” Người là ai? Người muốn làm gì hả!?”- ta quát lên, giật người về phía sau

–” Sao còn chưa chịu xin lỗi..”- ta tức giận lồm hồm.

–” NGỒI YÊN”- Thiều Doãn vẽ mặt tràn đầy bất mãn, âm thanh phun ra lạnh buốt người, tay vẫn mẫn mọ gỡ mũi tên dính trên tóc của Thiên Ngư

Chết tiệt..giám hãm dọa ta..nhưng thôi ta là quân tử không chấp mỹ nhân nhà người..chỉ cần người xin lỗi một tiếng ta sẽ bỏ qua..

Xong rồi à..mau xin lỗi đi..

Hả? Hắn ta bẻ gãy mũi tên rồi..là ý gì chứ, quá cứng đầu..

Nhanh, một câu thôi, chỉ một câu xin lỗi thôi, ta sẽ bỏ qua

Thực tình ta không muốn tạo oán với nam nhân tuấn tú như người...

Thực tình đã mấy năm qua ta chưa gặp được nam nhân nào lạnh lùng, cao ngạo như người..

Thực tình chỉ cần người xin lỗi ta liền chịu thiệt mà kết bạn với người...

Nhanh, mau xin lỗi ta đi...

Sao chứ?

Hắn QUAY ĐI rồi..

Đến một câu xin lỗi cũng không nói được sao?

–” ĐỨNG LẠI”- nhìn bóng lưng của hắn quay đi đầy kiêu ngạo, bỗng cô nương đây có muốn tìm cũng không tìm được, đành thất lễ vậy, đúng là điên chết ta mà

–” Tiểu thư bớt giận”- Linh Du vội chạy đến năn nỉ, dầu gì cũng là khách nhà người ta, lại chưa biết họ là khách hay là chủ nhà.

–” Có việc gì sao?”- Thiều Doãn đột ngột mỉm cười quay lại.

Bất thành linh ta đây á khẩu

A.. Người...muốn dọa chết người à..tên chết bầm..

–” Không có gì để nói với ta sao?”- Thiều Doãn vẫn tiếp tục duy trì nụ cười toả nắng ấy, ngữ điệu đầy thân thiện

Thật hắn muốn dọa chết bỗng tiểu thư mà..

–” Người...A, Huynh không muốn nói gì sao?”- được nếu người có lòng hối cải ta cũng không chấp nhất, không phải việc to tát gì thì giữ bằng hữu với nhau nên giữ cái tình, thêm một người bạn vẫn tốt hơn thêm một kẻ thù phải không chứ!

Linh Du trong lòng ai oán’ Tiểu thư quả là giỏi đóng kịch, mới từ kẻ thù liền trở mặt thành bạn rồi’, khế lao mồm hôi.

Thiếu Doãn nhanh nhẩu đáp, vẽ mặt rất thẫu tình đạt lý -” Có chứ! XIN CÁO TỪ” - đáng ghét dám ngông cuồng với ta?!

Nói rồi Thiếu Doãn nhanh chóng quay lưng rời khỏi Thế Sa Đình

Để lại đây một tiểu cô nương mặt đầy hắc tuyết

Cái gì? CÁO TỬ? CÁO TỬ? CÁO TỬ? CÁO TỬ?

ROET...ROET...

Ngất xỉu

Tức chết ta, tức chết ta...

Được...

Chắc hẳn cũng là người của Đỗ gia..

Ta thấy hứng thú với tên này rồi!

Hahahaha...

Hãy đợi đấy ta sẽ còn gặp lại..

Đoàn Thiên Ngự ta thề không dạy dỗ người thật tốt ta không mang họ Đoàn..thực ra thì mang họ Giang cũng được...haha

Không thiệt, quả thiệt đường nào ta cũng không thiệt..

Sáng hôm sau..

Tại Thế Sa Đình..

Từng âm thanh trong trẻo của đàn tỳ bà phát ra...nhẹ nhàng du dương...len qua từng lớp màn xanh, đùa giỡn trên từng cánh hoa hồng chưa kịp nở còn đọng lại vài giọt sương sớm.

‘ Bộp, Bộp, Bộp’ tiếng vỗ tay liên vang lên sau khi tiếng đàn vừa dứt.

-” Đàn hay lắm!”

-” Đỗ phu nhân”- ta có chút ngạc nhiên.

-” Tiếng đàn thật du dương”- Đỗ phu nhân ánh mắt đầy cưng chiều bước đến chỗ Thiên Ngự.

-” Phu nhân quá khen!”- ta ngại ngùng.

-” Không, dì nói thật! Con đừng quá khiêm tốn!”

-” Con vẫn còn kém cỏi lắm, mong dì chỉ bảo thêm ạ!”

Đỗ phu nhân vút nhẹ lên cây đàn, đẩy mắt ánh lên tia buồn rầu.

-” Ngày xưa mẹ con quý cây đàn này lắm...chỉ tiết bà ấy mất sớm, không thể nhìn thấy con trưởng thành...còn dì thì...chẳng giúp gì được cho con..dì thật có lỗi..”

Nghe những lời đầy yêu thương này ta thật sự rất cảm động, từ lúc xuyên qua đây, cuộc sống dù cho đầy đủ, cha cũng yêu thương ta hết mực nhưng cũng không ai cho ta cảm giác yêu thương của người mẹ như Đỗ phu nhân đây.

-” Khônkh có đâu! Người đối xử với con rất tốt mà!”- ta vội ôm chầm lấy Đỗ phu nhân, mặt đầy sùng nịnh.

Linh Du bên cạnh nước mắt, nước mũi đầm đìa

-” híc, tiểu thư thật biết lấy lòng người.”- khâm phục khâm phục.

-” A, phải rồi, con muốn hỏi người một chuyện...”- ta vội lau nước mắt, ngẩng đầu lên.

Linh Du: hơ không lẽ là..

-” Là chuyện gì?”

-” À..còn ai trong phủ mà con chưa gặp không ạ?” - phải bắt đầu điều tra, nói là phải làm liền, ta là người rất trọng chữ tín nhá.

Linh Du: biết ngay mà..

-” ừm, để ta xem...”

Linh Du: lo lắng...

Linh Du: hồi hộp..

-” đúng rồi! Hôm đó con chưa gặp Thiếu Doãn..”

Thiếu Doãn...là hấn ta ư..?

-” sao vậy? Nó là con trai của ta. Hai con gặp nhau rồi à?” nhìn thấy vẻ mặt suy tư của Thiên Ngư Đỗ phu nhân liền hỏi...

Hả??

Bị đoán trúng, mặt ai đó liền xám đen.

-” A. Thật ra là chưa gặp ạ...làm sao mà gặp được chứ? Phải không Linh Du?”

Đầu ai đó liền lắc lia lịa, mồ hôi cũng vã ra như tắm...

Linh Du: xạo ghê ‘lắc đầu, thở dài’

Đột ngột mặt Đỗ phu nhân trở nên buồn rầu..

-” Tính tình Thiếu Doãn có hơi lạnh lùng..”

Linh Du + Thiên Ngư: còn quá cao ngạo nữa..

-” Nó vốn là cháu đích tôn của Đỗ gia...nhưng cũng may...”

-” Thiếu Doãn là đứa rất hiểu chuyện”- Đỗ phu nhân bưng mặt híp mắt, má hồng hồng.

Linh Du: haha..‘cười tươi trong đau khổ’

Thiên Ngư: Cuồng phong nổi lên

-” Lại là một đứa trẻ đáng yêu”- Đỗ phu nhân mắt long lanh, miệng tươi như hoa, đầy tự hào.

Linh Du: ‘xanh mặt’

Thiên Ngư: mây đen kéo tới, ‘mặt đen như đít nồi’

-” hy vọng con sẽ kết bạn được với Thiếu Doãn”- Đỗ phu nhân mặt đầy hy vọng.

Linh Du: ‘ngất xiu’

-” vâng ạ, nhất định là vậy! Người cứ yên tâm ạ!”

Muốn ta kết bạn với tên kiêu ngạo hấn a

Được..

Ta sẽ kết bạn thật tốt với hấn..

Đỗ Thiếu Doãn hãy đợi đấy

Đông phòng..

‘Hất xì’

-” Thiếu gia cậu bị cảm rồi”

-Tổ Ngự-

5. Chương 05: Tuyên Chiến

Ừm...

‘Cộp’

-” haha! Ta thắng rồi!”

-” hic, thật bất công quá....trước giờ đánh cờ cứ thua tiểu thư hoài....không chịu đâu”- Linh Du nước mắt nước mũi tèm lem.

-” haha! Đừng buồn, lần sau ta sẽ nhường cho em thắng mà!”- haha, làm sao có ai đánh cờ qua bốn tiểu thư ta được chứ ‘hất hất cằm’

-” Hồng chịu..!”

A, Phải rồi...

Để suy nghĩ xem

Ừm.....

-” Tiểu thư dùng trà!!”- Linh Du hai tay bưng tách trà đến trước mặt ta.

Ta: Ừm....

Linh Du: gầy gầy đầu

-” Hay là dùng cái này..”- Linh Du hai tay thận trọng, vẻ mặt đầu cung kính, bưng nguyên cái ‘bô’ nước trà nóng hổi ra để trước mặt ta.

Ta: Ừm..

‘bộp’, ta một cước liền đá bay ả cùng cái thứ thú hoắt ấy..

Chết tiệt dám mang cái thứ sặc mùi hầm cầu đến trước mặt tiểu thư ta..muốn chết mà.

-” Ai bảo tiểu thư cứ ừm hoài làm chi!”- Linh Du vẻ mặt ai oán.

Chết tiệt, ta đang bận suy tính chuyện đại sự, không chấp nhất tiểu nhân nhà người, để hôm khác ta tính người sau vậy..đợi đấy..Thiên Ngự ta có thù không trả không phải Thiên Ngự..

Haha...

-” Chuẩn bị bút mực cho ta! Ta muốn viết thư”- ta hùng hồn ra lệnh cho Linh Du.

-” dạ..được..”- Linh Du sợ hãi, vẻ này của tiểu thư chính là khủng khiếp nhất từ trước đến giờ nha..a, tiểu thư chỉ toàn dọa người

Khà khà...Đỗ Thiếu Doãn! Hãy đợi mà xem!!

Đừng tưởng ta quên nhá.

Bút chiến bắt đầu..

....

....

..

-” Xong rồi Linh Du, phiền em gửi phong thư này giúp ta!”

-” ơ, gửi cho ai ạ..?”- Linh Du ngây ngốc.

-” đương nhiên là Đỗ Thiếu Doãn..”

Haha...

Hồ hồ....

Đỗ Thiều Doãn xem như ta cho người cơ hội cuối cùng, nếu muốn yên thân thì mau chóng thức thời đi nhá..

Hồ hồ..

-” Tới Đông phòng rồi...nhưng, phòng của công tử ấy ở đâu chứ?”- Linh Du chậm chạp mò mẫm từng phòng.

-” Đành phải tìm từ đầu thôi!”- khẽ thở dài, tiểu thư bình thường không dọa người thì cũng đầy ải người ta mà, hu hu

‘Ui Da!’

-” a, xin lỗi cô nương không sao chứ?”- A Sung đang đi liền thấy có người lén lút, nên cũng lén lút đi theo, người ta tiến cậu cũng, người ta lùi cậu cũng tiến, thế là cả hai đâm xầm vào nhau

-” Ừ, tôi không sao..”- Linh Du nhìn thấy người đâm phải mình trông rất hiền lành liền có thiện cảm, nhìn cách ăn mặc chắc cũng là nơi tài trong phủ, không chừng cậu có thể giúp mình tìm phòng nữa..haha..đi theo tiểu thư mấy năm cũng học được không ít chiêu lợi dụng người chứ..haha

-” ủa, nhìn trang phục thì cô nương không phải là người của Đỗ gia?”- A Sung nãy giờ nhận thấy ánh mắt quỷ dị của người đối diện liền toát mồ hôi.

-” Phải, tôi là a hoàn của tiểu thư Thiên Ngư..”- tên này trong ngu ngu ngơ ngơ nhưng cũng có chút tố chất, biết quan sát như vậy quả là không thể xem thường, Linh Du liền trở nên vô cùng cảnh giác (t/g: tiểu cô nương à, cô ăn mặc như vậy ai nhìn vào mà không biết là người ngoài phủ, cần gì phải cảnh giác với người ta..haizzzz)

-” Thì ra là vậy..”- A Sung gác gù, hèn gù trong dáng vẻ khác người như vậy..(t/g: là ý gì chứ, tin tôi méc Thiên Ngư tỷ không?)

-” À, huynh cho tôi hỏi..”- Linh Du ảm ứng.

-” Xin cứ nói”- người ta có việc nhờ mình, là tiểu cô nương đáng yêu có việc nhờ mình, a hạnh phúc quá..cứ tự nhiên, cứ hỏi, bất cứ chuyện gì ta cũng liền liu mạng trả lời..

-” Là, phòng của công tử Thiều Doãn ở đâu vậy?”

Hả??lại tìm công tử, cô nương người ta mới đến hôm qua hôm nay liền tìm đường đến phòng công tử.

Công tử à, người có phúc cũng nên hưởng đi chứ, không bằng thì chia cho nô tài đây, người cũng biết thân nam nhi như nô tài đôi lúc cũng cô đơn, cũng trống vắng lắm chứ..người làm sao càng cự tiệc người ta lại làm sao càng mò tới, thật là...cuộc đời lắm trái ngang

Ông trời thật không công bằng

-” Ờ? Cô tìm công tử có việc gì?”- A Sung tâm trạng mất mát hỏi.

-” A, thật ra là...tiểu thư có nhờ tôi mang một lá thư đến cho công tử..”- Linh Du không chút dấu diếm, nhờ vả người ta cũng cần phải thành thật chút.

Hơ?

Là Đoàn tiểu thư tìm công tử, chứ không phải cô nương người ta tìm..

A..còn cơ hội...còn cơ hội..

Cuộc đời vẫn đẹp sao...

Ông trời quả luôn rất công bằng...

Ông trời: một phút trước người mới oán trách ta mà...khinh bỉ nam nhân nói bừa nhà người..ngàn lần khinh bỉ..

Linh Du khoé miệng giật giật, mình đang nói chuyện với một tên tâm thần, một tên tầm thần chắc hẳn ta không biết đường. Thôi thì tự đi tìm cho chắc vậy..nhờ đâu hẳn ta lừa mình, mang mình đi bán, a đúng rồi chính là mang ta bán vào kỹ viện..a ta không muốn làm gái lầu xanh đâu nha...hu hu...tiểu thư ơi cứu em, người ta sắp mang em đi bán, người ta sắp bắt em rời khỏi tiểu thư rồi...hu hu

Nhìn thấy Linh Du ôm mặt khóc, A sung liền trở nên ngu ngốc.

-” a, cô nương có chuyện gì sao?”- A Sung lúng túng đổ dành Linh Du

Linh Du nước mắt nước mũi tèm lem, ngược lên :-” ơ không có gì?”

(t/g: không có gì mà cô khóc, cô nương thật quả rãnh rồi rồi nha)

-” Không phải cô muốn đến gặp công tử, đi theo tôi. Tôi tên A Sung là nô bộc của công tử”- nhận thấy tâm tình của người đối diện tốt hơn, A sung liền chỉ đường đến phòng Thiếu Doãn.

Vừa đến phòng Thiếu Doãn, A Sung liền hô to

-” Công tử ơi, có thư cho công tử nè...”

-” Thư?”- Thiếu Doãn đang vẽ tranh trong thư phòng, liền có người làm phiên tâm tình sinh ra chút bất mãn, hướng ra cửa.

Nhìn thấy Linh Du bước vào, đáy mắt liền xuất hiện tia ngạc nhiên, lạnh lùng hỏi

-” cô, có phải là người lần trước?”

-” Dạ, thưa công tử”- Linh Du cuối đầu hành lễ, trong lòng vô cùng ai oán, tiểu thư thật là, muốn gây thù thì tự mình làm đi, cơ gì mang cô vào chứ, cô chỉ là một a hoàn nhỏ bé làm sao chóng lại một đại công tử tuần tú anh dũng như vậy, thật đáng hận mà....

Thiếu Doãn không thèm liếc lấy Linh Du một cái, thuận tay đưa lên.

-” Thư đâu?”

Linh Du liền run rẩy hai tay kính cẩn dâng thư..

Thiếu Doãn tháo thư ra...đọc...

[Thế Sa Đình đàn ca vui vẻ

Bất ngờ tên lạc hướng bay sang

Kể lạ mặt một lời không nói,

Chỉ cần tạ lỗi ta sẽ bỏ qua.

— Đoàn Thiên Ngư—]

Sau khi đọc thư, Thiếu Doãn ánh mắt có chút trầm ngâm...

Liền rút ra một kết luận..

Đó là: CHỮ XẤU QUÁ, Thiếu Doãn khẽ lắc đầu.

Còn Linh Du và A Sung thì trờng mắt kinh ngạc, trước sắc mặt lạnh đậm hơn cả lạnh đậm của Doãn công tử.

Sao đó, liền lấy bút, khoé miệng liền nhếch lên, gian tà cười một cái..

Ấn bút...viết...

[Lần gặp tại Thế Đình

Lòng ân hận không nguôi

Nếu muốn ta tạ lỗi

Trừ phi lòng người phục.

— Đỗ Thiếu Doãn—]

‘bộp’

Lạnh lùng ném phòng thư vào tay Linh Du -” làm phiền cô nương”

Tại Tây Phòng

Im lặng....

Im lặng.....

Im lặng.....

.....

Im lặng.....

Sau đó thì..

Mặt ai đỏ trắng bệch.

Roạt...roạt....

Thư liền bị ai đó xé nát...

Tiếp theo thì...

Cuồng phong không ngừng bùng nổ...

-” CÁI GÌ?”

-“ĐÁNG GHÉT!”

-” Hẳn dám nói hối hận vì gặp ta, còn bảo khi nào hẳn tâm phục mới chịu xin lỗi...”

Đáng chết, ngàn lần vạn lần đáng chết, nam nhân trong thiên hạ, có cầu Trời Phật, có mà tu ba kiếp, có mà xếp hàng dài cổ, có mà khấu đầu đến chết cũng đừng hồng được nhìn thấy bốn tiểu thư một lần.

Thế mà nam nhân thú vị này không những tận mắt nhìn còn thuận tiện sờ nữa...(t/g: sờ..?)

Thế mà hắn nói hắn hối hận...

A tức chết bốn tiểu thư tức chết...

-” Được rồi, haha... ta sẽ làm cho ngươi tâm phục khẩu phục.. haha”

Ngay sau đó, Thiếu Doãn liền nhận được bức tối hậu thư...

[Công tử đã nói ra như thế

Đừng trách sao vạn rủi liên miên

Quạ đen trước cửa mang điềm báo

Ngày vui của công tử sắp tàn

—Đoàn Thiên Ngư—]

Thiếu Doãn khẽ nheo mày: -” Quạ ư?”

Liền sau đó...

‘Quạ. Quạ...quạ...quạ....quạ....quạ...quạ...’

Không biết từ đâu một đàn quạ hàng trăm con bay khắp phòng Thiếu Doãn..

Có thể đoán trong đây có quạ nhỏ, quạ lớn, quạ trưởng thành, quạ goá phụ, quạ goá phụ, quạ dậu thì, quạ về hưu, quạ một tháng tuổi, hai tháng tuổi..., quạ mới cai sữa, kể cả chưa cai sữa, nói chung là quạ mọi lứa tuổi...a thật là biến thái a...

-” Công tử sao tự nhiên có quạ ở đây?” - A Sung hốt hoảng.

-” Nhanh vậy sao!”- Thiếu Doãn khẽ nhếch môi

Trong khi đó..

-” Thiếu Dương, ta thật không biết phải làm sao để tiếp cận Đoàn cô nương”- Thiếu Vũ cầm lấy cốc rượu uống hết, nói tiếp:

-” Ta muốn lấy nàng ấy làm vợ”

Thiếu Dương khẽ lắc đầu

-” Người ta là tài nữ nổi tiếng ở kinh thành sao có thể để mắt đến huynh chứ?”

-” Không lẽ cứ để yên thế này đến khi nàng ấy rời khỏi đây ư?”- Thiếu Vũ thở dài.

-” Vậy phải làm sao hả Thiếu Dương?”

Thiếu Vũ gác chân lên bàn, tay lắc lắc ly rượu.

-” Tuy đệ cũng thích Đoàn cô nương, nhưng kích lão đắc thọ...đệ sẽ nghĩ cách giúp huynh!”

Nghe thế, Thiếu Vũ liền ngồi bật dậy, nhìn Thiếu Dương đầy cảm kích.

-” Tốt quá! Đệ có cách gì?”

Thiếu Vũ ánh mắt đầy điều cáng

-” Cách này đơn giản thôi...Đó là..tiên hạ thú vị cường!”

Thiếu Vũ có chut trầm ngâm

-” Ra tay trượt à?...Có lý! Khi mọi chuyện đã rồi thì còn ai chịu cưới cô ấy ngoài ta chứ?! Haha..”

-” Nhưng phải tìm cách tách cô ta ra riêng một mình đã..”

-” phải...đệ thật thông minh”

Hahaha...

-Tổ Ngự-

6. Chương 06: Kinh Hỷ Hậu Hoa Viên

-” Hoa tú cầu nở đẹp quá”

Quả là phủ Thượng Thư có khác, rộng rãi thoáng mát trăng thanh gió mát, rất hợp để nghỉ dưỡng a...ta thích ta thích..quyết định đến đây quả không hề sai lầm mà.

Chỉ nhìn cái Ngự Biệt Uyển này xem,...rất tốn kém nha, đúng là người có tiền...mà ta lại thích những người có tiền còn biết hưởng thụ như vậy..haha

-” Hiếm khi thấy tiểu thư vui như vậy, hay mình đi dạo cả ngày nha tiểu thư?”- Linh Du lẻo đẻo theo ta, nịnh bợ, là muốn đi chơi mà, ta quá hiểu cái tật ham chơi này của ả mà, nhưng....bất quá ta thích thôi..

-” Haha..được thôi! Em thích đi thì cứ đi cho thoải thích!”

-” Tiểu thư thật tốt bụng!”- Linh Du liền nịnh bợ.

Tốt bụng à?? Dĩ nhiên, tìm đâu trong kinh thành này, một người xinh đẹp, khả ái, dịu dàng, thông minh, tốt bụng như bốn tiểu thư đây hahah....

Ồ....

Kia là.....

Đỗ Thiếu Doãn!!!

Hắn đang đọc sách à???

Quả biết hưởng thụ!!!

Lại chọn một nơi phong cảnh hữu tình như vậy luyện chữ...

Nhưng....

Điều đó không quan trọng...

Điều quan trọng là ta...

Mỗi chân rồi...

Ta muốn vào nghỉ chân...

Nhưng hắn thật không biết điều..

Lại cứ nhiên ngó lơ ta..

Không mời ta vào...

Ta mỗi...

Nhưng cũng đâu thể mặt dày bước vào...

Người ta là chủ...mà...

Chịu hết nổi rồi...

Thì...

Bất quá ta gợi ý cho hắn..

-” Đỗ công tử! Huynh không mời ta vào à?”

Thiếu Doãn mắt khê nhìn như không nhìn, miệng nhếch lên.

-” Cứ tự nhiên!”- rồi tiếp tục đọc sách..

A..tức chết bốn tiểu thư, tức chết bốn tiểu thư...

Khoẻ miệng ta có chút giật giật, đáy ta cũng có chút giật giật,...

-” Đạo này có khoẻ không?”- không khí này ta quả không chịu được, được để ta chịu thiệt một lần mở miệng nói chuyện với tên hách dịch nhà người..

Đỗ Thiếu Doãn nghe vậy liền hừ lạnh một cái, tiếp tục đọc sách..

Hả...

Dám không trả lời ta...

Lại cầm đầu đọc sách

Mà trong mấy quyển sách ấy có hình à, sách thời này có hình rồi à, có mấy cô chân dài, hay người mẫu hay hot girl...

Mà lại có ai xinh đẹp hơn ta sao??

Dám làm lơ ta...

Quá đáng thật là quá đáng...

Được..

Đã vậy, thì...

tiếp tục bút chiến...

Roẹt.. Roẹt...

Linh Du: kiếm đâu ra cây bút vậy...?

Sau đó thì một mảnh giấy có hai chữ to đùng đập thẳng vào mặt Thiếu Doãn..

[XIN LỖI]

Thiếu Doãn nhàng nhạ quét mắt qua mảnh giấy, lại hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt lên tiếng

-"Cường ép không hay đâu cô nương!"

Đáng ghét!!

Cường ép à, là ai cường ép ai phải làm như vậy..

Vò..vò...mảnh giấy liền bị ai đó vò nát...sau đó thuận tay thì đem ném lên mặt nam nhân nào đó...

Bặc...

Tuy nhiên..

Giấy chưa kịp ném, thì tay ai đó liền bị nam nhân trước mặt nắm lại..

-" cô nương dung mạo đoan trang..sao lại hành xử như vậy?"

Thiếu Doãn bỏ tay Thiên Ngư ra, sửa sửa tay áo, lạnh đạm nói tiếp.

-"Không sợ ế chồng à?"

Ế chồng??? Ế cái đầu nhà người..ta mà ế à??

-"Không phải chuyện của người!"

Thiếu Doãn đập bàn đứng lên.

-" A Sung đi thôi"

Sao?

Muốn đi à??

-" Đỡ công tử! Từ giờ xin bảo trọng"

Ta liền dùng âm thanh dọa người nhất từ trước đến nay ra, âm thanh chỉ dọa nhưng hành động là thật...

Đỗ Thiếu Doãn: vù....chợt một giây như đang ở bắc cực..nổi hết da gà....

Những ngày tiếp theo...

Thiếu Doãn sống vô cùng khó khăn..

Ngày thứ nhất, cư nhiên xuất hiện một con ma nữ rưng rưng trên giường Thiếu Doãn, làm Doãn thiếu gia nhà ta xém chút té xỉu.

Ngày thứ hai, bình nước trà thượng hạng của Doãn ca biến thành bình nước ớt đậm đặc làm môi đôi môi mỏng của Doãn ca biến thành hai miếng thịt heo nái....(t/g: heo nái???..thật là không biết heo gì mới được..Doãn ca tha lỗi cho kẻ làm tác giả như em)

Ngày thứ ba, thì trong hàng trăm con quạ được ép khô được nhét vào những cuốn kinh thư yêu quý của Doãn ca, đúng là phá phách mà...Doãn ca khóc không ra nước mắt..nhưng chẳng lẽ gia chủ như huynh lại sợ người làm khách như cô...

Ngày thứ tư, Thiếu Doãn quần áo tươm tất định ra Ngự Biệt Uyển dạo thì...ào..ào...một trận bong bóng nước biến huynh ấy thành chuột lột...dội hết hứng thú ngắm cảnh của người ta...

-” công tử vẫn khoẻ chứ?”- nhận thấy sự việc vừa qua A Sung không khỏi lo lắng cho an nguy Đại thiếu gia Thiếu Doãn khoẻ môi giật giật, khụ một tiếng, khó chịu trả lời..

-” bình thường”- ngữ âm phun ra làm sao lại khiến cho người khác cảm thấy có chú ý gượng ép như vậy.

Thiếu Doãn có chút bất mãn, huynh không sợ mấy cái trò quỷ do Thiên Ngự làm ra, chỉ làm nó làm huynh có chút khó chịu tâm tình lại bị bức bối...nhưng không lẽ nam nhân như huynh lại đi chấp nữ nhi nhà cô à...

Tại một nơi nào đó..

-” haha..mấy trò này vui quá”

-” vâng, tiểu thư quả là cao thủ...”

-” haha...ta là ai chứ?!...muội nhìn sắc mặt của hần đi...chắc chắn ăn ngủ không yên mà...a chính là lo sợ...”

Cuối cùng bốn tiểu thư ta cũng cho nhà người một bài học, chờ đấy đến khi người xin lỗi ta vẫn sẽ còn dạy dỗ người thật tốt...haha

-” Tiểu thư hôm nay tiếp tục chơi chứ”- Linh Du hào hứng

-” a, không được, phu nhân nhắn ta đến Xuyên Thu Đài ở hậu hoa viên một mình...”

-” ủa, sao lại một mình?, thật kỳ lạ”- Linh Du liền thắc mắc.

-” Ta cũng không biết, chắc là có chuyện riêng muốn nói với ta...”

-” Tiểu thư, muội đi theo không được à?, muội lo cho tiểu thư”- Linh Du năn nỉ, tiểu thư mà có chuyện gì làm sao ăn nói với lão gia

-” Không được, muội làm sao lại lo lắng, chúng ta ở đây lâu nay không phải rất an toàn sao, phu nhân muốn ta đi một mình chắc lag có chuyện riêng, ta đi nhanh rồi về, muội cứ ở đây chơi đi”

Miệng nói là không sao nhưng ta lại có linh cảm chẳng lành, Xuyên Thu Đài nghe nói rất ít người lui tới, từ lúc đến phủ ta cũng chưa từng đến đấy,..phu nhân làm sao gọi ta đến chứ?! Lo chết ta rồi..

A là bọn họ..

Vừa đến cổng đã gặp hai tên ôn dịch Thiếu Vũ và Thiếu Dương hôm nay ta ra ngoài không thấp nhang mà..thật xui xẻo..

-” Chào Thiên Ngự cô nương!”- Thiếu Vũ sấn tới..

-” Cô nương đi đâu vậy?”- Thiếu Dương cũng lên tiếng chào ta, a..sao ta có chút, không là vô cùng bất an, sao ánh mắt của bọn họ nhìn ta như muốn ăn tươi vậy...

Chỗ này vắng người như vậy...có chuyện gì làm sao người khác nghe thấy tiếng kêu của ta chứ...

A...không thể không thể nào...ta nghĩ nhiều rồi, làm gì có chuyện đó....

-” Xin lỗi! Phu nhân tìm ta có việc! Xin cáo từ”

Linh cảm chẳng lành này là sao chứ??

Nhanh rời khỏi đây mới được..

...Á Á.....

Thiếu Vũ vội ôm lấy Thiên Ngư...

-" Vội vàng gì chứ thư đó là do bọn tôi giả mạo đó!"- Thiếu Vũ khê nói vào tai Thiên Ngư..

Hả?? Giả mạo sao? Chết tiệt...lại bị mắc lừa anh em bọn họ...a tại sao ta lại ngu như vậy?? Đúng rồi, chính là mấy hôm nay lo trả thù Thiếu Doãn mà không để ý...a tất cả là tại Thiếu Doãn chết bầm nhà người...

Ta thoát ra được sẽ tìm người trả thù...mà khoan, làm sao thoát ra..

Thiếu Vũ bất ngờ đem Thiên Ngư ép vào tường

-" Các..các người định làm gì?"- a tay chân ta bắt đầu rung rẩy, đúng hơn là mềm nhũn rồi, a ta, ta..ta, muốn khóc...hu hu..

-" Cô nương nghĩ ta muốn làm gì...với một người xinh đẹp như cô nương"- Thiếu Vũ vùi đầu vào cổ Thiên Ngư hít một hơi thật dài.

-" Người... "- Biến thái, dâm loạn, dám thất lễ với ta...ta hận ta hận...

Thiếu Dương ngồi vắt chéo chân không xa, ánh mắt hướng lên trời :-" Yên tâm đi ở đây không có ai"

Yên tâm cái đầu nhà người, ta sẽ không bỏ qua cho hai anh em các người, được, ta tìm cách thoát ra đã...

-" Buông ta ra"- ta cho người cơ hội cuối cùng, biết hối lỗi ta sẽ nhẹ tay..

Thiếu Vũ ôm Thiên Ngư thật chặt, hôn khắp gương mặt xinh đẹp của Thiên Ngư, cuối cùng là nhìn là dừng lại tại đôi môi anh đào ngọt ngào của cô, từ từ dùng môi mình cắn lấy.

Biến thái dám dùng cái miệng thú nhà người hôn ta, ta muốn hôn a, ta quá nhân nhượng rồi, hôm nay ta cho người biết thế nào là lễ độ

Cua à! Cho ta mượn công phu kẹp người của nhà người sài tý nha! Coi như ta với người ân đoạn nghĩa tuyệt! a lộn, là không còn thù oán gì nữa nha!

Thiếu Vũ người đã không biết điều vậy thì ta cho người sút môi haha...

-"Á á..cô.."- Thiếu Vũ bị Thiên Ngư cắn thật mạnh vào lưỡi đau đến điếng người, tức giận càng siết chặt tay Thiên Ngư hơn

Xin lỗi nha, ta chỉ muốn cắn cái miệng người thôi, ai ngờ cái lưỡi người không phận chui vào làm ta cắn nhầm, nào bây giờ ta cắn lại là được chứ gì.

Không được nếu như cắn lại không khác nào kêu hấn hôn mình nữa, không được, bây giờ chỉ còn một cách, phải tập trung, tập trung...

bắt đầu thôi...

Một.. hai..ba...

-" CỨU TÔI VỚI, CỨU TÔI VỚI"- Vừa la, Thiên Ngư vừa dồn sức vào chân trái mà đá lên, thế nhưng không biết trong quá trình lấy đà thế nào mà lại đá không tới.

Thế này là thế nào? Từ xưa đến nay, ta xem phim toàn thấy nữ chính đã ra chân thì nam chính còn không thoát huống chi mấy tên biến thái, không được chắc chắn là chân trái không thuận, phải chỉ là không thuận chân, được làm lại...

Lần này phải dùng hết công suất, la thật lớn, đá thật mạnh, à mà phải trúng....

Nào, chuẩn bị...

Hít vào..thở ra..

Hít vào.. thở ra..

...

Được rồi...

-” CỨU TÔI VỚI, CỨU TÔI VỚI”- đúng là có chuẩn tốt hơn nên lần Thiên Ngư la to hơn, đặc biệt là đã...vẫn không trúng..

Thiếu Vũ bị cô cắn vào lưỡi đến giờ vẫn còn đau, đành ôm chắc cô chưa làm gì nhưng mắt thì quan sát từng biểu cảm của cô, cộng với lần công kích bất thành lúc đầu nên có đã có phòng bị, thấy cô la lên liền khập chân không tạo một khe hở nào...

Kì lạ, làm sao lại không trúng, không được phải làm lại...

Sao đó thì chân nữ nhân nhân nào đó liền đá loạn xạ bên chân một nam nhân, hết đá trái lại đá phải, hết đá phải lại đá trái...

Thiếu Vũ thấy hành động của cô thì vô cùng thì thích thú, liền đưa tay nắm lấy cái chân không yên phận của cô.

-” Sao? Khởi động đủ rồi chúng ta nên bắt đầu thôi Đoàn cô nương.”- liền mạnh tay kéo tuột chiếc áo của Thiên Ngư để lộ hai bờ vai trắng nõn

-” Người..tên biến thái...cứu tôi với cứu tôi với”- Thiên Ngư khóc thét..

Phập.

Một mũi tên liền bay với tốc độ khủng khiếp ghim sát ngay bàn tay đang đặt lên tường để kiềm Thiên Ngư của Thiếu Vũ.

Thiếu Vũ nhìn thấy mũi tên sắc mặt liền trắng bệch, run rẩy quay ra xa thì bắt gặp ngay gương mặt đang sinh khí của Thiệu Doãn

-” Sư...sư huynh”-

-“KHỐN KIẾP”- Thiếu Doãn gầm lên sau đó mạnh bạo tán Thiếu Vũ một bạt tay khiến cho hắn nằm bẹp dưới đất.

Thiếu Dương thấy vậy liền hoảng sợ chạy đến đỡ lấy Thiếu vũ chạy mất.

Thấy hai vị thiếu gia bỏ chạy A Sung liền kéo Thiếu Doãn- ” Công tử mau qua xem Đoàn cô nương đi”

Thiếu Doãn bước đến trước mặt Thiên Ngư liền ôn nhu:-” Cô nương ổn chứ?”

-” Tiểu thư...tiểu thư”- Linh Du vừa chạy đến cổng Xuyên Thu Đài thì thấy thân hình nhỏ bé của Thiên Ngư đang run rẩy không khỏi dai lòng mà hét lên.

Là Linh Du...đúng là tiếng muội ấy mà...

-” Linh Du..hu hu”- Thiên Ngư nức nở đứng lên ôm lấy người phía trước

-” Linh Du ta sợ quá hu hu..”

Linh Du: ơ..tiểu thư ôm nhầm người rồi..* quơ quơ hai tay*

A Sung thấy vậy liền lấy hai tay bịt mắt Thiếu Kỳ- em trai của Thiếu Doãn -” A, thiếu gia xin cậu đừng nhìn”.

Còn nam nhân nào đó bị Thiên Ngư ôm thì đứng yên như pho tượng không nói, không động đậy, không nhúc nhích, hít thở cũng hầu như không, gương mặt có chút hoá đá, ánh mắt thì chăm chú nhìn cái sinh vật bé nhỏ nào đó đáng ôm đích lấy mình không rời.

Ủa? Sao hôm nay Linh Du cao lớn vậy? Ôm thật thoải mái nha! Mai mốt ta sẽ mang em theo ngủ cùng để ôm cho thật đã, tại sao bây giờ mới phát hiện em có ưu điểm này chứ..tối nay ta nhất định mang em lên giường..haha

Khoan! Hình như có gì không đúng...

Chẳng lẽ là....

Thiên Ngự liền ngẩng đầu lên thì cùng lúc Thiếu Doãn cúi xuống hai ánh mắt vô tình chạm vào nhau, Thiên Ngự liền lập tức đỏ mặt, đưa hai tay lên nhéo má Thiếu Doãn -" Hôm nay trời đẹp quá"

Sau đó lời Linh Du -" Linh Du mau đi thôi"

A, chết ta rồi, làm sao lại đi ôm hân, làm sao nhìn thấy hân tim lại đập nhanh như vậy,...không được rồi nhất định phải uống thuốc trợ tim.. Đúng uống thuốc trợ tim.

Thiếu Doãn sau khi Thiên Ngự rời đi một lúc cũng lên tiếng-" A Sung đi thôi"

Nhóc Thiếu Kỳ chạy đến nắm tay Thiếu Doãn, tí mắt cười-" Sư huynh thích nhé"

A Sung vội bịt miệng Thiếu Kỳ -" Thiếu gia đừng nói bậy"

Thiếu Doãn khôi phục khuôn mặt lạnh lùng như thường ngày, thế nhưng trong đáy mắt lại thoáng có tia bối rối.

Thích à?

-Tổ Ngự-

7. Chương 07: Lý Tử Yên

Tại Tây Phòng

-" Tiểu thư người uống chén canh nóng này sẽ khỏe lại thôi!"- Linh Du hai tay cẩn thận bưng chén canh đặt lên bàn, sau đó lon ton chạy đến giường đỡ Thiên Ngự xuống.

-" cảm ơn muội.."

-" Nhìn sắc mặt tiểu thư kỳ lạ quá...người còn hoảng sợ chuyện lúc sáng à?"- Linh Du thấy sắc mặt thẫn thờ của Thiên Ngự thì vô cùng lo lắng.

-" Không phải, nếu là vì chuyện đó thì khỏe rồi.."- Thiên Ngự khẽ thở dài.

Tại sao từ lúc sáng đến giờ cứ nhớ đến cái cảm giác ôm hân chứ, cái ánh mắt hân nhìn mình là có ý gì...đúng là bị hân ám rồi, thâm rồi..

Linh Du nghe Thiên Ngự nói tròn mắt, không hiểu:-" Tiểu thư người nói gì...em không hiểu"

Thiên Ngự hơi giật mình, ánh mắt bối rối, lúng túng bưng chén canh nóng lên húp một ngụm: -" à..không có gì.."

-" nhớ đến chuyện lúc sáng, em thật tức chết mà, hai người bọn chúng cả gan lại có ý xấu với tiểu thư, cũng may là có Doãn công tử nếu không thì xảy ra chuyện lớn rồi, muội nhất định méc phu nhân trị tội bọn họ thật nặng"

-" thôi, chuyện này em đừng nói với phu nhân, nói ra e rằng chỉ làm phu nhân khó xử"- Thiên Ngự vội bịt miệng Linh Du lại

Ta là khách đến đây đã làm phiền người ta, nay còn xảy ra chuyện này, lại là chỗ thâm tình, phu nhân lại tốt với ta như vậy , thôi thì đành cho qua.

-" tiểu thư..."- Linh Du chu mỏ không đồng ý

-" à, tại sao Thiếu Doãn lại biết ta ở đó vậy, Xuyên Thu Đài ở hậu hoa viên rất xa phòng của hân mà"

Đây cũng chính là điều mà ta thắc mắc, tại sao hân lại trùng hợp đến mà cứu ta chứ? Hân theo dõi ta sao?

Linh Du nghe Thiên Ngự hỏi đến chuyện Thiếu Doãn thì vô cùng hào hứng

-" lúc này em có gặp A Sung hân bảo là do mấy hôm nay bị tiểu thư làm phiền nên Doãn công tử đến Xuyên Thu đài để tránh tiểu thư làm phiền, ai ngờ cùng lúc vừa đến liền gặp chuyện như vậy, trong lòng có chút thất vọng..."- vừa nói Linh Du vừa che miệng nén cười.

-” hử..thất vọng....”

Tức chết bốn tiểu thư, nửa giây trước ta còn cảm kích hử, thế nhưng nửa giây sao bà đây làm muốn giết hử ngay lập tức, cái gì mà thất vọng chứ? Hử không chộc tức ta hử ăn không ngon ngủ không yên sao.?

Đỗ Thiếu Doãn ta nguyên rửa người..

Tại Đông phòng.

-” công tử ngủ sớm đi, nghe nói sáng mai lão gia về và muốn gặp công tử đó”- A Sung bưng thao nước vào đặt xuống chân giường cho Thiếu Doãn rửa chân.

-” có chuyện gì sao?”- Thiếu Doãn rất ít khi nói chuyện với cha mình, mọi chuyện nếu không cần thiết điều thông qua A Sung.

-” Hình như là có liên quan đến lễ mừng công tử tròn 20 tuổi đó”

-” ừ, người đi nghỉ đi”

Đợi A Sung bước ra khỏi phòng, Thiếu Doãn khoác chiếc áo bước đến cửa sổ, ầu sầu nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, khe thở dài.

Thiếu Doãn hiểu được dụng ý của lão gia mà, ông muốn nhân dịp này tổ chức luôn hôn lễ của huynh, nhưng huynh nhất quyết..nương tử của huynh phải do huynh chọn..nhưng từ trước đến nay huynh chưa từng làm trái ý của cha mình, điều này khiến huynh vô cùng phiền muộn.

-” Nhanh lên lão gia về rồi”

-” ủa? Sao có thêm cái kiện nữa vậy?”

-”Nghe nói lão gia có mời thêm một vị tiểu thư đến chơi”

Toàn thể gia nhân trong nhà đều tập hợp ở trước cửa phủ.

-” CUNG NGHÊNH LÃO GIA HỒI PHỦ” - cả đám đồng thanh hô to, chào đón lão gia về.

-” haha, tốt tốt”

-” phu nhân, mọi việc trong phủ đều ổn chứ?”- Đỗ lão gia bước đến nắm lấy tay phu nhân.

-” vâng ạ! Mọi việc đều tốt, à cha đã xuống giang nam rồi..”- Đỗ phu nhân dịu dàng nói.

-” a.. Vị tiểu thư này là..”- nhìn thấy vị tiểu thư lạ

đi theo sau chồng mình bà liền thắc mắc

-” A.. Tiểu thư đây là Lý Tử Yên, ái nữ của Lý Tể tướng, ta đã xin phép tể tướng mời Tử Yên đến nhà ta chơi ba ngày”

-” Làm phiền phu nhân”- Tử Yên lễ phép cúi chào.

Đỗ phu nhân khẽ nhìn Tử Yên một lượt từ trên xuống dưới, vẻ mặt có chút hài lòng, bà có nghe nói Lý Tử Yên là một trong tam đại tài nữ kinh thành, tuy tài sắc hơn người nhưng tính tình khiêm nhường, rất biết trước sau..

-” Thì ra là Lý tiểu thư, rất hoan nghênh, à phải rồi con gái của Đoàn học sĩ cũng đến chơi được mấy ngày rồi”

-” vậy ư? Thế thì tốt quá”

Tử Yên nghe phu nhân nói, ánh mắt có chút trầm ngâm, con gái của Đoàn học sĩ..phải chăng là Đoàn Thiên Ngư.

Đỗ phu nhân quay sang nắm tay Tử Yên -” Tử Yên, một lát ta sẽ giới thiệu hai người với nhau”

-” dạ“- Tử Yên khẽ mỉm cười. -” Tử Yên ngưỡng mộ danh tiếng của Đoàn tiểu thư đã lâu..nên rất muốn sớm gặp cô nương ấy.”

-” sao? Thượng thư đại nhân về rồi à?”- Thiên Ngư vừa chỉnh lại chiếc khuyên tai vừa nói.

-” dạ, phu nhân dặn giờ tỵ đến chính đường gặp mặt, chắc là có việc..”- Linh Du cài cây trâm hình bướm bướm lên đầu cho Thiên Ngư.

-” xong rồi..vẫn còn sớm ta với muội đi dạo một chút rồi ghé qua”

Mây hôm nay tâm tình ta vô cùng không tốt, phải ra hoa viên ngắm mấy bông hoa cho tâm hồn khoáng đạt, sống là không được ngược đãi bản thân....đi ra hóng gió cho thoải bay cái hình ảnh ôm hắn mới được.

Nói rồi, Thiên Ngư cùng Linh Du ra hoa viên ngắm hoa

-” A Thiên Ngư tỷ tỷ, tỷ đang làm gì đó? ‘- Thiếu Kỳ không biết từ đâu chạy đến nắm tay Thiên Ngư, ngẩng đầu lên dùng ánh mắt ngây thơ nhất có thể:-” hôm nay không ôm sư huynh nữa hả?”

Tên tiểu quý, ta phát hiện anh em nhà này ai nấy đều là quý...quý một ổ quý..

-” đệ đi một mình à?”- Thiên Ngư vội đánh trống lảng.

-” tất nhiên là không! Có cả thần tượng của đệ nữa kìa”- Thiếu Kỳ chỉ tay về phía sau.

Thiên Ngư nhìn theo ngón tay của Thiếu Kỳ thì chợt hét lên...

-” Cái gì sao người lại ở đây?”

Thần tượng cái gì chứ? Hắn đáng cho người ta thần tượng à? Mà sao cứ gặp hắn hoài vậy đúng là bị quỷ ám rồi..quỷ ám rồi

Thiếu Doãn thấy Thiên Ngư hét lên, mày có chút nhú lại bất mãn lên tiếng: -” đây là nhà ta, sao ta không thể ở đây?”- cô ta đúng là ngông cuồng không coi ai ra gì mà, dám quản ta sao?

Ủ ha! Nhà hắn mà, thật mất mặt, tại sao luôn mất mặt trước mặt hắn như vậy?đáng ghét

Linh Du đứng bên cạnh khẽ lao mồ hôi,-” tiểu thư mình là kẻ ăn nhờ ở đậu mà”

-” phải đó nếu không ngoan sẽ bị sư huynh ôm đó”- Thiếu Kỳ nhìn Thiên Ngư ngây thơ nói.

Khoé miệng Thiên Ngư giật giật..

Khoé miệng Thiếu Doãn cũng giật giật...

Ngay lập tức đầu của kẻ ngốc nào đó vừa phát ngôn bị một nam một nữ đánh không thương tiếc.

’Bốp”

‘ oa oa’ đánh trẻ nhỏ

Linh Du với A Sung chạy đến xoa xoa Thiếu Kỳ: -” Đừng nói bậy”- nói đúng hơn là đừng nói bậy trước mặt hai ác ma này.

Tại chính đường

-” haha..Thiên Ngư thì ra ở kinh thành con nổi tiếng quá nhỉ”

-” Đại nhân người quá khen rồi!”- Thiên Ngư ngại ngùng che miệng.

Phải? Ta không nổi tiếng thì ai nổi tiếng đây chứ? Haha

-” Bên cạnh ta là Lý Tử Yên ái nữ của Lý tể tướng”- Đỗ lão gia chỉ vào Tử Yên

Ồ! Thì ra ra Tử Yên tiểu thư, thật là đẹp nha, gái đẹp gái đẹp,..ta thích.

-” Hân hạnh được gặp mặt”- Tử Yên mỉm cười nhìn Thiên Ngư.

-” ngưỡng mộ danh tiếng Đoàn tiểu thư đã lâu..hôm nay được gặp mặt quả là vinh hạnh”

Người ta đẹp như vậy, nổi tiếng như vậy, mà quan tâm tới mình, a quả thật sung sướng...

-” Không dám, Thiên Ngư cũng rất ngưỡng mộ tài sắc của tiểu thư”- Thiên Ngư mỉm cười đáp lại Tử Yên

Người ta xinh đẹp, người ta tài giỏi, người ta lại khiêm nhường như vậy,...mình đây bây giờ phải cẩn thận trong hành động, từng cử chỉ nếu không thì thua cô ta mất...cẩn thận...

-” hai con đừng quá khiêm nhường nữa, thật là..”- Đỗ phu nhân thấy cả hai cứ một khen, lại một thêm một không nhận, lại một khen...đến mà chóng mặt liền lên tiếng.

Thiếu Doãn nãy giờ chóng tay nhìn Thiên Ngư nói chuyện, có chút thích thú, cái dáng vẻ này là của cô sao? Uyển mỹ, dịu dàng, hiền thực, từ tốn...sao lại khác xa với cái kiểu lóc cóc, nhí nhảnh lúc bày trò phá huynh như vậy?khóe môi bất giác cong lên một chút.

-” Thiếu Doãn”- Đỗ lão gia nhìn cái dáng vẻ nhàm chán của Thiều Doãn thì khẽ gọi

-” Thừa, cha gọi con?”- nghe cha gọi, Thiếu Doãn chỉnh lại tư thế

-” Con cũng nên chào hỏi Tử Yên đi chứ”- ông hất mặt về phía Tử Yên.

Thiếu Doãn nhìn Tử Yên miệng hơi cười:

-“Chào Lý tiểu thư”

-” Chào Đỗ công tử”- Tử Yên cúi người thẹn thùng

-” Thiếu Doãn, Tử Yên ở lại ba ngày, con thay ta tiếp đãi khách nhé! Đừng làm ta thất vọng đấy.”- Đỗ lão gia vút râu hài lòng, gật gật đầu.

Thiếu Doãn chột liếc nhìn Thiên Ngư, rồi lại khôi phục cái bộ dạng lạnh lùng như ban đầu.

-” thưa cha, con hiểu rồi”

Sao cơ? Lời nói vừa rồi... Đỗ đại nhân muốn kết thành cho họ, có phải vậy không?!

A, sao ngực mình lại đau như vậy chứ?! Bọn họ kết hôn thì liên quan gì đến mình chứ?! Tại sao mình lại đau như vậy?!

Hay là.. mình thích hắn rồi?!

-Tổ Ngư-

8. Chương 08: Lòng Ngực Nhói Đau

-” Linh Du, tự nhiên gần đây ta thấy buồn sao ấy!?”- Thiên Ngư chống hai tay lên cằm chu mỏ thở dài.

Linh Du vừa bước vào phòng thấy tiểu thư ngồi thẩn thờ, liền lo lắng.

-” tiểu thư người bị bệnh sao? Muội đi sắm thuốc cho tiểu thư”- đặt tay lên trán Thiên Ngư, nhìn trước nhìn sau kỹ lưỡng.

-” bệnh cái đầu muội”- Thiên Ngư gõ nhẹ lên đầu Linh Du.

Bệnh thì đỡ rồi, bệnh thì có thuốc, còn cái này.... Haizz bỏ đi..

-” không bệnh thì tiểu thư sao lại âu sầu như vậy..”- Linh Du thắc mắc, từ trước đến nay tiểu thư luôn rất vui vẻ, hoạt bát, đâu khi nào lại chịu ngồi yên một chỗ.

-” ta cũng không biết nữa, em từng trải qua cảm giác khó chịu này chưa?”- Thiên Ngư liền thở dài.

-” tiểu thư không biết thì làm sao muội biết được! Nếu tiểu thư thấy buồn như vậy thì chúng ta ra hoa viên chơi đi.”- Linh Du thấy Thiên Ngư phiền não trong lòng không nỡ, liền tìm cách làm cho tiểu thư vui vẻ

-” cũng được.”- Thiên Ngư đứng dậy chỉnh chỉnh lại y phục, nắm tay Linh Du bước ra cửa

Thôi kệ! Cảm giác gì thì sớm muộn mình h cũng biết mà! Cứ ngồi đây buồn phiền cũng không phải phong cách của Thiên Ngư.

-” Hoa tường vy hôm nay nở đẹp quá!”

Thiên Ngư ngắm mấy bông hoa xinh đẹp tâm trạng liền trở nên dễ chịu hơn, liền ngẫu hứng nhảy múa khắp vườn hoa

-” vâng thưa tiểu thư, hầu như cả vườn hoa đều nở hết ả, chúng ta hái một ít về cắm vào bình”- Linh Du thấy Thiên Ngư vui trở lại liền mừng rỡ, nhảy múa cùng tiểu thư.

-” Linh Du hái nhiều một chút ta muốn tặng cho phu nhân”- Thiên Ngư cười tít cả mắt.

Cả hai say sưa chạy nhảy khắp nơi, những chú bướm trong vườn nghe thấy tiếng cười đùa của hai cô gái xinh đẹp như hoa này cũng bay đến chung vui, cả khu vườn bỗng chốc trở nên sinh động vô cùng.

-” Đỗ công tử?”- Tử Yên đang đi dạo cùng Thiếu Doãn chợt thấy huynh ấy chợt im lặng thì liền gọi.

‘công tử đang nhìn gì vậy?’ A Sung theo sau cũng nhận thấy sự khác lạ của Thiếu Doãn liền thắc mắc nhìn theo ánh mắt của Thiếu Doãn thì ngậy người ra ‘Là Đoàn tiểu thư, dễ thương quá’

-” Đỗ công tử! Công tử sao vậy?”- Tử Yên dịu dàng hỏi.

-” ơ, không có gì, chúng ta đi thôi!”- Thiếu Doãn trả lời nhưng mắt vẫn không rời nụ cười của Thiên Ngư.

-” vâng”- Tử Yên vẫn nhẹ nhàng đáp, trong lòng không khỏi thắc mắc, cũng lén nhìn về phía Thiếu Doãn nhìn thì khẽ mỉm cười ‘ Là Đoàn Thiên Ngư!’

-” công tử, lão gia và phu nhân cho gọi ả!”- A Sung mở cửa bước vào thư phòng, cúi đầu.

-” ta biết rồi!”- Thiếu Doãn mày hơi nhúu lại, gấp quyển sách và đứng lên, nhất định cha gọi ta đến vì chuyện đó.

-” Linh Du chúng ta đem hoa đến tặng phu nhân, nhất định người sẽ rất thích”- Thiên Ngư ôm một bó tường vy trong tay tươi cười rạng rỡ.

-” dạ phải”- Linh Du cầm đèn lồng đi trước cũng cười theo.

Đến trước cửa phòng phu nhân Thiên Ngư định gõ cửa, thì liền dừng lại..

-“cha mẹ, chuyện hôn sự không thể gượng ép được, con thấy chưa đến lúc”

Là giọng Thiếu Doãn, lão gia và phu nhân đang bàn về chuyện hôn sự của huynh ấy ư?!

Thiên Ngư để tay xuống, nép vào cửa nghe lén, Linh Du thấy thế cũng làm theo, dù gì nhà người ta đang bàn chuyện quan trọng, mình là người ngoài không tiện vào lúc này, đành đợi họ nói xong đã..

-” Thiếu Doãn, cha đã chọn Tử Yên cho con nhất định không sai, vả lại Lý tể tướng cũng muốn kêta sui gia với nhà ta, tháng mười một tới con tròn 20 tuổi nhân buổi lễ mừng ấy ta tiến hành hôn lễ cho con luôn.”

Huynh ấy kết hôn với Lý tiểu thư thật sao?! Ừm, lại là cảm giác đau nhói ấy, mình đang bị gì nè?!

Hơ?! Là nước mắt ư ? Sao mình lại khóc chứ?! mình vì cái gì mà khóc?!

-” hải nhi xin cáo lui”

‘Đoàn Thiên Ngư’, Thiếu Doãn bước ra cửa liền nhìn thấy Thiên Ngư, liền bắt ngờ

Là huynh ấy, chết mình đang khóc, không thể để huynh ấy thấy bộ dạng thê thảm này của mình được.

-” XIN CÁO TỪ”- Thiên Ngư quay mặt nói to, rồi nắm tay Linh Du vội chạy đi.

Thiếu Doãn liền với tay theo: -” a, công nương đợi đã”, nhưng chỉ bắt được giọt nước mắt rơi lại của Thiên Ngư, khẽ nhủ mà, là nước mắt ư?!

Cô ấy khóc?!

Tại Thế Sa Đình..

-” ôi, tiểu thư đàn hay quá”

Tối qua thật mất mặt, nhưng mình không hiểu tại sao mình lại khóc? Lẽ nào....?!

Ồ? Là bọn họ...

Thiên Ngư vô tình đưa mắt về phía Trúc Nha Đình, thì nhìn thì nhìn thấy Thiếu Doãn và Tử Yên đang ngồi đánh cờ thì chăm chú theo dõi từng hành động của hai người bọn họ,...

Tại sao thấy hai người họ ở bên nhau ta lại buồn như vậy?! Bọn họ đúng là trai tài gái sắc, thật xứng đôi mà..

‘Cộp’

-” Đỡ công tử đến lượt huynh”- Tử Yên đặt quân trắng xuống bàn cờ, đợi Thiếu Doãn đi, nhưng đợi mãi vẫn không thấy động tĩnh, ngược lên thì thấy huynh ấy nhìn đi đâu liền lên tiếng nhắc nhở.

-” ờ..”- Thiếu Doãn nhìn lại bàn cờ không nhanh không chậm đặt một quân đen xuống, khoé môi bất giác hơi cong lên’ Là cô nương ấy!’

A, thôi chết! Bị phát hiện rồi,...

Thiên Ngư bất giác nép người sau tấm màn, xụ mặt..

Huynh ấy vừa nhìn mình ư?! Sao tim đập mạnh như vậy?! A cái chỗ lồng ngực này thật không biết nghe lời nha!

Thiên Ngư từ từ ló đầu ra khỏi tấm màn, tiếp tục nhìn lên bọn họ..

Ở đâu đó có một nam nhân cũng không rời mắt khỏi tấm màn, vẫn là chống tay lên cằm, nhìn về phía nữ tử đáng lén lút...

Tử Yên một lần nữa phải đợi Thiếu Doãn ta quân, nhưng hình như huynh ấy không chú tâm vào bàn cờ thì phải, bất đắc dĩ cô cũng nhìn theo ánh mắt của Thiếu Doãn.

Là Đoàn tiểu thư ư? Nhìn thấy tình cảnh một người bên đây, một người bên kia, ánh mắt không rời thì Tử Yên hơi suy tư một chút rồi khẽ mỉm cười, xem ra ta đã xen vào hai người họ rồi!?

Tử Yên quét mắt qua bàn cờ một lượt rồi lên tiếng: -” Đỡ công tử, hãy chuyên tâm đánh hết bàn cờ này đi! Huynh sắp thắng rồi đây!”

Thiếu Doãn khẽ thở dài, chán nản cầm một quân cờ lên: -” ừm”

Đáng ghét! Sao huynh ấy cứ nhìn mình hoài vậy! Mà nghĩ cũng lạ, cứ mỗi lần chạm mặt là tay chân mình lại bủn rủn vậy nhỉ?! Đúng là thân thể không của mình thì khó mà điều khiển mà!?

Hừ! Nhìn thì nhìn cứ nhìn đi! Chừng nào chưa mở miệng xin lỗi thì đừng hòng Đoàn Thiên Ngư này bỏ qua...haha

Thiên Ngư càng nghĩ càng hăng say, khoái chí mà cười đầy man rợ.

Linh Du bên cạnh liền toát mồ hôi, tiểu thư đúng là biến hoá một cách biến thái mà...

-” Tiểu thư xin người kiềm chế chút”- Linh Du xoa xoa hai tay về cầu xin, Tiểu thư muốn dọa chết người mà...nếu để ai vô tình đến đây chắc tiểu thư mất hết danh tiếng quá..

Nhưng còn cảm xúc trong tim mình?! Tại sao mỗi khi nghĩ đến hình ảnh hai người họ nói cười bên nhau thì mình lại khó chịu đến vậy?!

Mình không phải con cóc! Mình biết mình đã yêu huynh ấy rồi?! Nhưng mình không tin?! Chắc hẳn chỉ là ngộ nhận thôi! Huynh ấy sắp thành thân rồi?! Mình đâu thể yêu huynh ấy!

Nhưng dù sao, mọi thứ rồi sẽ kết thúc khi mình rời khỏi đây...

Sẽ kết thúc thôi?!

- Tổ Ngự-

9. Chương 09: Tình Trong Như Đã

Người ta nói hạnh phúc nhất chính là yêu một người nhưng đau đớn nhất cũng chính là biết yêu.

-“Linh Du nhìn xem chiếc khăn này đẹp không? ”- Thiên đưa cho Linh Du một chiếc khăn tay có thêu những hoạ hoa tường vỹ rất tỉ mỉ-” Ta vừa thêu tới qua đó”.

Linh Du nhận lấy chiếc khăn tay của Thiên Ngự không ngừng thích thú mà suýt xoa: -” Thật là đẹp, tiểu thư thật khéo tay”

Được Linh Du khen Thiên Ngự không khỏi cao hứng, khoe miệng cong lên rõ rệt:-” Ta tặng muội đó”

-” Muội cảm ơn tiểu thư, được cầm chiếc khăn tay do tiểu thư thêu, chắc hẳn mọi người sẽ ganh tỵ với muội”- được tiểu thư tặng khăn tay mà người tự thêu, trong lòng không khỏi cảm kích mà ôm lấy Thiên Ngự.

‘cốc cốc’

-” Đoàn tiểu thư”- chợt bên ngoài có tiếng của a hoan

Linh Du vội chạy ra mở cửa:-” mời cô vào”

-” Phu nhân có việc gấp muốn gặp tiểu thư ạ”- cô a hoàn cúi đầu

Việc gấp ư?

-” ừ, ta tới liền”- Thiên Ngự trong lòng có chút lo lắng, đứng dậy đi ra cửa

-” Dạ”- cô a hoàn lui ra

-” Tiểu thư vội theo với”- Linh Du vội chạy theo.

-” Không sao ta đi một mình được mà, ta sẽ về liền thôi”- Thiên Ngự mỉm cười

‘Thật không sao chứ?!’, Linh Du nhìn theo bóng lưng của Thiên Ngự trong lòng có chút bất an.

-” Phu nhân, con đến rồi ạ! Người nói có việc gấp gì vậy ạ”- Thiên Ngự chạy đến ôm lấy phu nhân từ phía sau.

Đỗ phu nhân quay lại dẫn Thiên Ngự đến ghế ngồi xuống, vẻ mặt có chút nghiêm trọng, nắm lấy tay Thiên Ngự mà nói.

-” Thiên Ngự con hãy bình tĩnh nghe dì nói...”

Có chuyện gì vậy?! Làm ta lo, chuyện gì mà phu nhân lại nghiêm trọng như vậy?!

-“Dạ..”

-” Ta vừa mới nhận được tin, cha con đột nhiên ngã bệnh...”

-” Sao ạ?”- Thiên Ngự sắc mặt trắng bệnh, nắm chặt tay phu nhân.

-” Là bệnh cũ tái phát..”- Đỗ phu nhân nhìn Thiên Ngự lo lắng, con bé thật tội nghiệp.

-” Không..cha nhất định không có chuyện gì đâu...”- nước mắt không ngừng tràn khỏi bờ mi của Thiên Ngư, cô lão đảo đứng dậy.

-” Cảm ơn phu nhân, sáng mai con sẽ về ngay ạ..”

-” ừ..con về phòng nghỉ ngơi đi”- Đỗ phu nhân đỡ Thiên Ngư ra cửa, trong lòng lo lắng không nguôi, không biết con bé có ổn không?

Cha ơi! Hãy đợi con nhé!

Cha..con không muốn mất cha đâu...con xuyên qua đây lâu nay chỉ có mình người là người thân, người yêu thương con hết mực, cha à...người đừng bỏ con, con hứa sau này không ham chơi, để cha ở nhà một mình nữa đâu...huhu

Đừng bỏ con nha cha..

Thiên Ngư mới đi tới Đông phòng thì lão đảo đứng không vững, vì quá đau lòng mà ngất xỉu.

Cùng lúc Thiếu Doãn vù bước ra cửa liền nhìn thấy Thiên Ngư, thì hốt hoảng chạy đến đỡ.

Cô ấy ngất rồi?! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?! Tại sao cô ấy lại khóc?!

Tây phòng

-” Tiểu thư! Tiểu thư làm sao vậy?!”- Linh Du nhìn thấy Thiếu Doãn bế Thiên Ngư trở về mà sắc mặt cô lại trắng bệch, liền hốt hoảng.

Thiếu Doãn đặt Thiên Ngư xuống giường, rồi quay sang Linh Du.

-” Thay y phục cho tiểu thư đi, không khéo lại bị cảm”- rồi trở về phòng.

Lúc Thiên Ngư xỉu trời cũng bắt đầu đổ mưa, Thiếu Doãn mang cô về đây thì cả hai cũng ướt như chuột lột.

Đến canh ba, mưa vẫn không dứt..

Thiên Ngư cũng đã tỉnh lại.

-” Mưa à? Đã khuya rồi sao?!”- nghe thấy tiếng mưa rào rào Thiên Ngư liền hỏi.

-“Tiểu thư, người tỉnh rồi, người thấy trong người thế nào”- Linh Du thấy Thiên Ngư tỉnh lại thì mừng rỡ, chạy đến bên giường

-” Linh Du ta không sao”- cô cất giọng yếu ớt.

A phải rồi, lúc nãy ta ngất đi..

-” Tiểu thư phải giữ gìn sức khỏe của mình chứ! tiểu thư mà ngã bệnh thì Linh Du biết phải làm sao?”- Linh Du vừa rót trà vừa nói.

-” Tiểu thư người uống chút trà nóng đi!”- Linh Du bưng tách trà đến cho Thiên Ngư.

Thiên Ngư ngồi dậy cầm lấy tách trà uống một ngụm

-” Linh Du, muội cũng mệt rồi, đi ngủ sớm đi! Sáng sớm mai chúng ta sẽ về kinh thành..”

-” Không, Linh Du muốn được bên cạnh tiểu thư..”- Linh Du lắc đầu, không đồng ý, cô sợ không có cô tiểu thư lại ngã bệnh thì nguy.

Thiên Ngư cười hiền: -” Cảm ơn muội Linh Du..ta hiểu tấm lòng của muội, nhưng..bây giờ tâm trí ta đang rối bời, hãy để ta yên tĩnh một mình....

Linh Du nghe Thiên Ngư nói thì mím môi, im lặng hồi lâu: -” Dạ, tiểu thư, vậy Linh Du xin cái từ”- Linh Du bước ra phòng nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Thiên Ngư bước ra khỏi phòng, đến hậu hoa viên, từng hạt mưa rơi xuống nền gạch rồi văng lên người Thiên Ngư, khiến cho cô lạnh buốt, nhưng...có xá gì với cái buốt giá trong tim cô bây giờ chứ?!

Ta chỉ muốn yên tĩnh một mình! Sáng sớm mai mình phải rời xa nơi này rồi..

Hơn nửa tháng ở Đồ phủ cũng đã xảy ra nhiều chuyện...thế nhưng không hiểu vì sao trong kí ức của ta chỉ có mỗi hình ảnh của huynh ấy?! Từ lúc gặp huynh ấy, từ lúc bàn tay huynh ấy đặt lên đầu ta, từng hành động quậy phá, rồi bị huynh ấy bắt lại, rồi cái ôm huynh ấy, ánh mắt lạnh lùng của huynh ấy nhìn ta, ta đều không thể nào quên, nó như một kỉ niệm đẹp nhất mà ta từng có....

Thế nhưng cứ nghĩ đến người ấy, tim ta lại nhói lên, ta yêu huynh ấy rồi, yêu thật nhiều....

Ta muốn một lần được nói với huynh ấy rằng ta yêu huynh ấy, thế nhưng....

-" Khoác lên đi"- một giọng nói vang lên từ phía sau, và ai đó khoác lên người Thiên Ngư một chiếc áo khoác lông.

Ai đó?!

Thiên Ngư quay lại, là huynh ấy....

-" Thiếu Doãn..."- Thiên Ngư nhỏ giọng.

-" Trời đang mưa cô ngồi đây coi chừng bị cảm lạnh đó!"- Thiếu Doãn ôn nhu, vẻ mặt dịu đi so với thường ngày.

Thiên Ngư nhận thấy được sự quan tâm của Thiếu Doãn thì lòng khê nhói đau, cúi mặt xuống, kéo chiếc áo khoác mà huynh ấy vừa khoác ỉnh lại...

-" Cảm ơn...muội chỉ muốn yên tĩnh một chút thôi"

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống bờ mi của Thiên Ngư, cô cười chua xót..

Không mình không thể lừa dối bản thân được nữa, mình đã yêu người này thật rồi

-" Có lẽ...tôi cũng nên bắt chước cô"- Thiếu Doãn ngồi xuống bên cạnh Thiên Ngư, chăm chú nhìn cô.

Thiên Ngư hơi bất ngờ vì câu nói của Thiếu Doãn.

Huynh ấy có chuyện gì sao? Là chuyện tình cảm với Lý tiểu thư chăng?!

Còn mình thì sao chứ?!

Chắc hẳn huynh ấy ghét mình lắm! Vậy mà mình cứ nhớ người ta da diết như thế?!

Nhưng bất luận thế nào muội cũng sẽ cố quên huynh đi.. Từ tận đáy lòng muội chân thành chúc phúc cho huynh và Lý tiểu thư..

Càng nghĩ nước mắt Thiên Ngư càng không tự chủ mà rơi xuống, Thiếu Doãn nhìn thấy liền đưa tay lên lau đi giọt nước mắt đang lăn trên má cô..

-" sao vậy? Cô lạnh à?"

Thiên Ngư lắc đầu mỉm cười, giá như một lần muội được bên cạnh huynh thì tốt biết mấy..

-"Không có gì! Chỉ là ta...à không muội muốn chúc mừng huynh.."

Thiếu Doãn mày nhú chặt, chăm chú nhìn Thiên Ngư là ý gì chứ?

Thiên Ngư gượng cười: -" Tháng 11 năm nay,huynh sẽ thành thân cùng Lý tiểu thư, nên muội.."

-" THÔI ĐI"- Thiếu Doãn cắt ngang lời Thiên Ngư, tức giận siết chặt lấy hai bờ vai của Thiên Ngư

-" Đây là chuyện riêng của ta, cô đừng nhắc đến nữa"- ngữ khí phun ra có chút nặng nề làm cho Thiên Ngư hoảng sợ.

Huynh ghét muội đến vậy sao?!

Mình thật sự đáng ghét lắm sao?!

Sao huynh không muốn muội nhắc đến chuyện đó...

Chắc là chuyện không liên quan đến muội phải không?!

-" Muội hiểu rồi muội sẽ không nói nữa.."- Thiên Ngư cúi mặt xuống.

Vậy cũng tốt, chỉ có như thế muội mới có thể quên được huynh..

-" Đa tạ huynh.."- Thiên Ngư cởi chiếc áo khoác đưa lại cho Thiếu Doãn.

Cô đứng lên, dùng hết can đảm nói: -" Muội xin chúc phúc cho hai người"- rồi tháo chạy trở về phòng.

Dưới làn mưa đêm buốt giá, một thân hình bé nhỏ cố gắng chạy trốn, cô trốn tránh sự lạnh lẽo của cơn mưa hay là trốn tránh sự lạnh lùng của huynh ấy..

Thiếu Doãn đứng dậy gọi với theo: -"Khoan đã, hãy đợi ta,..."

Thiếu Doãn ôm đầu, bắt lực ngã người xuống, muội thật ngốc mà, muội thật sự không hiểu tình cảm ta dành uội sao?

Cả hai bây giờ chính là giống như câu nói tình trong như đã mặt ngoài còn e, chỉ là cả hai cách nhau một câu nói yêu, nên mới tự làm nhau đau đớn như vậy..

-Tổ Ngư-

10. Chương 10: Nụ Hôn Tiễn Biệt

-" Tiểu thư, đến giờ lên đường rồi ạ!"- Linh Du chạy vào hối thúc, cô ra xe lâu như vậy mà chưa thấy Thiên Ngư ra.

Tạm biệt!

Thiên Ngư đặt xuống bàn một bông hoa cẩm chướng, thoáng hiện lên vẻ đau xót rồi quay mặt bước ra cửa.

Đỗ phủ, lão gia phu nhân thiếu gia cùng toàn thể gia nhân đều ra tiễn Thiên Ngư, mọi người ai cũng buồn khi Thiên Ngư rời khỏi.

-" Lão gia phu nhân, cảm ơn tất cả mọi người đã chăm sóc Thiên Ngư suốt thời gian qua"- Thiên Ngư cúi đầu cảm ơn.

-" Con sẽ nhớ nơi này lắm"- Thiên Ngư mỉm cười nhìn mọi người.

Đỗ phu nhân liền ôm chầm lấy Thiên Ngư, mắt đầm lệ.

-" Con nhớ thường xuyên viết thư cho ta nhé, ta rất muốn có một đứa con gái ngoan như con, hic, ta thật sự không nỡ xa con!"

-" Phu nhân, người đừng buồn"- Thiên Ngư vội an ủi, phu nhân thật tốt với ta mà, người thật giống mẹ của ta, a ta nhớ mẹ ta quá, mẹ ơi huhu..

Thiếu Doãn đứng đó, ánh mắt vẫn nhìn Thiên Ngư đầu lạnh lùng, miệng bất giác nói nhỏ: -" Đồ ngốc!", tại sao muội phải gượng cười chứ, muội sợ mọi người thấy muội yếu đuối phải không?! Thật ngốc mà!

-" Đoàn tiểu thư.."- Thiếu Vũ và Thiếu Dương bước đến, e dè gọi tên Thiên Ngư

Thiên Ngư thấy hai người họ liền có chút bất ngờ

-" Chuyện hôm trước hôm trước chúng tôi thật có lỗi, mong tiểu thư tha thứ cho.."- cả hai đồng thanh cúi đầu nhận lỗi.

-" Chuyện gì hả?"- Đỗ phu nhân liền phồng má trợn mắt nhìn hai người bọn họ và đặc biệt thành công làm họ sợ.

-"Dạ, không có gì"- hai người bọn họ liền cùng nhau lắc đầu, lắc tay lắc chân lia lịa.

-” Các huynh ấy chỉ đùa chút thôi ạ, phải không các huynh..!”- Thiên Ngư nhìn hai người bọn họ rồi nheo mắt cười hì hì.

Nghe Thiên Ngư nói vậy cả hai thở phào, gật gật đầu liên tục, mừng rỡ như bắt được vàng:-” phải đó, phải đó..”

-” Thiên Ngư tỷ“- Thiếu Kỳ chạy lại kéo áo Thiên Ngư, cầm một đoá hoa nhỏ đưa cho cô: -” tặng tỷ nè, đệ biết tỷ thích hoa lắm nè”- rồi nhìn cô thẹn thùng cười.

-” Thiếu Kỳ, cảm ơn đệ”- Thiên Ngư mỉm cười đón nhận món quà đáng yêu của cậu bé, tên tiểu quỷ này thật biết lấy lòng người mà.

-” hứ, thật đáng ghét“- Thiếu Kỳ liền xụ mặt xuống trông hai cái má phúng phính ửng hồng của cậu thì vô cùng đáng yêu:-” Nếu không vì đệ nhỏ tuổi, đệ nhất định sẽ cưới tỷ làm thê tử”- cậu chu mỏ lên nói

Tên tiểu quỷ, lại lộ bản chất rồi đây này!

Thiên Ngư liền ngối chồm hồm xuống, néo má của Thiếu Kỳ cười tươi:-” Yên tâm đệ nhất định sẽ tìm được một cô nương tốt mà, đừng nản lòng”- Thiên Ngư liền khích lệ cậu bé.

Cũng đến lúc phải đi thật rồi,

Thiên Ngư đứng dậy: -” thôi, Thiên Ngư xin cáo từ, mọi người bảo trọng”

-” Thượng lộ bình an”

-” Cậ thận nhé”

-” Tạm biệt”

Thiên Ngư vừa vén tấm màn kiệu lên thì ngừng lại, quay lại mặt nhìn Thiếu Doãn

Huynh không nói lời nào với muội sao?! Thiếu Doãn...

Vẫn là thái độ im lặng bất cần ấy, tạm biệt huynh, tạm biệt những rung động đầu đời..

Thiên Ngư quay mặt lại, khum người xuống

chui vào kiệu.

-” KHOAN ĐÃ”- một nam nhân nào đó hét lên

Là huynh ấy!

Thiên Ngư ngừng lại nhìn ra phía sau, đúng là huynh ấy, huynh ấy đang chạy đến chỗ mình?!

Cô đâu biết từ lúc cô bước ra cổng, ánh mắt của Thiếu Doãn không ngừng dõi theo cô, nhìn thấy nụ cười gượng gạo của cô mà lòng đau như cắt, hai tay vô thức nắm chặt thành nắm đấm, mím môi đau lòng.

-” Thiên Ngư”- Thiếu Doãn nhẹ nhàng gọi tên cô, mạnh bạo kéo cô ra khỏi kiệu, đặt lên môi cô một nụ hôn mãnh liệt, huynh không thể để cô đi như vậy được, huynh ấy yêu cô, huynh ấy không thể lừa dối bản thân được nữa..

Thiếu Doãn?!

Thiên Ngư bất ngờ với hành động của Thiếu Doãn, nhưng rồi cũng mỉm cười, nhắm mắt lại tận hưởng vị ngọt ngào của đôi môi huynh ấy..

Cô yêu huynh ấy!

Toàn thể Đỗ phủ, ai nấy đều mắt chữ o mồm chữ a nhìn hai người đang ôm hôn nhau trước phủ, thật quá lộ liễu, quá bất ngờ, quá kinh ngạc. Sao một thiếu gia lạnh lùng cao ngạo như Thiếu Doãn lại hành động bạo dạn đây ngọt ngào như vậy chứ?! Chuyện này còn khó tin hơn bảo mặt trời mọc đằng Tây nha?!

-” Này bà..chuyện này là sao? Bọn trẻ thân nhau khi nào vậy?!”- lão gia nhìn tới nhìn lui chỉ trỏ, đứa con trai thật luôn làm cho ông bất ngờ mà..

Đỗ phu nhân cười tít cả mắt, ôm mặt đầu đáng yêu: -” Thiếp cũng không rõ, nhưng như vậy thì tốt quá rồi...”

Linh Du: ngượng ngùng che mặt lại, a một nụ hôn ngọt ngào.

Thiếu Vũ, Thiếu Dương, Thiếu Kỳ: huynh...sao huynh dám*khóc ròng*

Cả hai hôn nhau quên cả trời đất, đến khi không còn hô hấp được nữa mới tiếc nuối rời môi nhau.

Thiếu Doãn nhìn sâu vào mắt Thiên Ngư, đưa tay lên lau giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô, động tác vô cùng ôn nhu: -” Đừng khóc nữa”

Nhận thấy sự quan tâm của Thiếu Doãn, cô càng thêm đau lòng ôm chầm lấy huynh ấy, vùi mặt vào lòng ngực huynh mà khóc to:

-” Thiếu Doãn, muội yêu huynh, muội yêu huynh...nhưng muội không hiểu! Thật sự không hiểu..tại sao huynh lại bắt muội đau khổ như vậy? Huynh sẽ thành thân với Lý tiểu thư đó là sự thật không thể chối cãi, vậy nên muội chỉ còn cách quên huynh..và chúc huynh được được hạnh phúc, nhưng muội không muốn !!”

-” Thiên Ngư“- Thiếu Doãn siết chặt Thiên Ngư vào người mình, nghe những lời cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào, lòng huynh đau khôn siết, là thân nam nhi lại để người con gái mình yêu đau khổ như vậy, huynh thật quá vô dụng mà!”

-” Huynh không cần muội chúc phúc, cũng không cho phép muội quên huynh, muội thật ngốc, muội không biết huynh ghét những lời chúc phúc ấy đến nhường nào sao?! Bởi vì đời này kiếp này người huynh muốn lấy chỉ có mình muội thôi! Thiên Ngư, hãy cho huynh thời gian huynh sẽ đến đón muội trở lại nơi này!”- Thiếu Doãn khẽ nói vào tai Thiên Ngư sau đó đưa tay vào trong túi áo lấy ra một mảnh giấy đưa cho cô.

Thiên Ngư ngẩng đầu lên nhìn Thiếu Doãn bằng ánh mắt khó hiểu, lưu luyến mà rời khỏi tay Thiếu Doãn bước lên xe.

Muội đợi huynh nhất định sẽ đợi huynh đến mang muội đi!

Nhìn kiệu của Thiên Ngư từ từ rời đi, mà trong lòng Thiếu Doãn đầy ắp tâm sự.

Cha và Lý tể tướng chắc chắn sẽ không hài lòng về chuyện này, nhưng huynh sẽ cố gắng thu xếp để không phải luyên luy tới muội, hãy đợi huynh nhé! Nhất định huynh sẽ đến đón muội!

-” Sư huynh đáng ghét! Sao huynh có thể làm như thế! Sao lại dành Thiên Ngư tỷ tỷ của đệ chứ?!”- Thiếu Kỳ chạy đến trước mặt Thiếu Doãn khóc um sùm.

Tên tiểu quỷ! Thiếu Doãn khẽ toát mồ hôi

-” Huynh ăn gian! Đáng ghét!!”- Thiếu Dương và Thiếu Vũ cũng chạy đến tức tối đồng thanh.

-” Sao các đệ không bằng lòng à?”- Thiếu Doãn bất đắc dĩ lên tiếng.

Mình có ăn gian sao?!

-” TẤT NHIÊN”- cả ba ầm ụt hét lớn.

-” Phu nhân, bọn trẻ bị sao vậy?”- lão gia thấy cả bốn vị thiếu gia nhón nháo thì khó hiểu, bọn họ đều thích Thiên Ngư à?!

-” Thiếp cũng không biết”- Đỗ phu nhân lắc đầu khó hiểu.

Tử Yên đứng bên cạnh lão gia và phu nhân lặng lẽ rơi nước mắt, cô đã thua thật rồi?! Lý Tử Yên là người con gái tốt, thông minh, dịu dàng, cô gặp Thiếu Doãn lần đầu đã đem lòng yêu mến, lúc được kết duyên cùng huynh ấy trong lòng vui sướng khôn nguôi. Đối với cô huynh ấy luôn rất dịu dàng, tuy nhiên đó không phải là con người thật của huynh ấy, huynh ấy đối tốt với cô chỉ vì phép lịch sự. Cô biết là huynh có tình ý với Thiên Ngư, nhưng cô vẫn im lặng, cô muốn tự mình cảm hoá huynh, từ từ huynh sẽ chú ý tới cô, nhưng cô thật sự đã sai, trong tình yêu không có chuyện từ từ chiếm lấy tình yêu mà là phải ra sức giành giật, cô xót xa nhận ra mình thật ngốc nghếch! Tuy nhiên cô lại không thẹn với bản thân, thà mình chịu đau khổ để người mình yêu được hạnh phúc, còn hơn cả ba cùng đau khổ, như vậy cô đã hạnh phúc rồi?! Phải, trong

tình yêu người ta dễ dàng trở nên nhỏ nhen ích kỷ, cũng dễ dàng trở thành một người cao thượng, mà cô chính là người như! Vì cô tin chắc chắn cô vẫn có thể tìm được một người thật lòng vì cô mà hy sinh, yêu thương cô suốt đời.

‘lộc cộc, lộc cộc’

–” Tiểu thư, trong giấy viết gì vậy?”- Linh Du thấy Thiên Ngư thần thờ ngồi nhìn mảnh giấy được Thiếu Doãn cuộn lại cẩn thận đưa cho cô lúc nãy thì hồi hộp.

Thiên Ngư cũng hồi hộp không kém, run rẩy mở mảnh giấy ra

Ồ, Thiên Ngư vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy nội dung bức thư chỉ vắn vắn hai chữ.

[XIN LỖI] được viết trình trọng, còn ký tên Đỗ Thiếu Doãn. Khiến Thiên Ngư xúc động đến nước mắt không ngừng rơi xuống.

–” Tiểu thư, tính tình của Đỗ công tử thật lạ! Đâu cần phải miễn cưỡng như vậy?”- Linh Du nhìn thấy nội dung trong mảnh giấy, mắt liền giật giật hoảng sợ còn hơn gấp cộp, Doãn công tử thật xứng đôi với tiểu thư, cả hai chỉ giỏi dọa người mà thôi, xem ra sau này cô khó mà sống yên ổn rồi..

Thiên Ngư nhìn hai chữ xin lỗi, nước mắt cứ tuôn ra không kiềm chế được mà đau lòng..

Thiếu Doãn, một người kiêu ngạo như huynh ấy, phải hạ mình viết lời xin lỗi cho ta..

Thiên Ngư ôm mặt..

Mình đang lo lắng cho bệnh tình của cha..

Hay là mình buồn vì phải rời xa Thiếu Doãn..

Mình không hiểu thật sự không hiểu!

- Tổ Ngư”

11. Chương 11: Hôn Sự

Kinh thành

Phủ Tể Tướng

–“Sao ạ?”- Tử Yên hốt hoảng: –” cha, cha đã mang sinh lễ đến Đoàn phủ hỏi cưới cho sư huynh thật sao ạ?”- không thể có chuyện đó được

–” Đúng rồi, Tử Yên, Đoàn tiểu thư rất nổi tiếng trong kinh thành, không nhanh chân sao được?”- Lý tể tướng vút râu gật gật đầu vô cùng hài lòng.

–” Lúc nào vậy ạ?”- Tử Yên trầm ngâm, cô phải nói sao cho sư huynh cô hiểu đây? Thật khó xử, một bên là sư huynh, còn một bên là người cô yêu, cô mong muốn cả hai đều được hạnh phúc, thế nhưng..

–” mọi việc đã xong xuôi từ hôm qua rồi, muội sẽ có một chị dâu tuyệt vời!”- Lý Thái Phong hí hửng, vẻ mặt vô cùng đắc thắng.

‘Làm sao đây? Đoàn tiểu thư và Đỗ công tử yêu nhau như vậy? Cô ấy nhất định sẽ không đồng ý, chuyện này thế nào cũng không có kết cục tốt, e là sẽ làm mất hoà khí hai bên’ Tử Yên lo lắng khôn nguôi, phải nói thế nào đây?!

–” A, phải rồi! Tử Yên,.. con và Đỗ công tử thế nào rồi?”- Lý tể tướng đang cao hứng, chợt nhớ đến chuyện hôn sự của Tử Yên cùng Đỗ công tử, trong lòng dâng lên niềm thoả mãn khôn xiết.

Nghe cha hỏi chuyện hôn sự của mình thì cô vô cùng khó nói:–“ Dạ? Con đối với Đỗ công tử không có ý gì hết”- cô cúi mặt xuống khẽ giấu đi một giọt nước mắt.

-” Cái gì? Không có ý gì là sao? Người ta là đại thiếu gia, bao nhiêu người mơ ước mà không được đấy!!”- Tể tướng nghe con gái trả lời liền tức giận vô cùng, ông rất kì vọng vào chuyện hôn sự với Đỗ thượng thư, nếu hôn sự thành thì thế lực của ông ắt hẳn càng mạnh, thế à đứa con gái cưng của ông lại nói không có ý gì, thế hỏi ông có tức chết không chứ?!

-” Tử Yên, trừ phi con đưa ra lí do chính đáng nếu không ta sẽ gả con cho Đỗ công tử”- ông vẫn là không thể chấp nhận chuyện này được.

-” cha, xin cha đừng ép con! Vì người huynh ấy yêu là Đoàn tiểu thư”- Tử Yên khóc thét lên, cô chính là người đau lòng hơn ai hết khi phải nói ra những lời này, cô yêu huynh ấy!

-” thế nên làm sao con thể chen vào được chứ!”- Tử Yên che mặt chạy về phòng.

-” sao hả? Với Đoàn tiểu thư sao? Chết tiệt“- Lý Thái Phong bất ngờ, sao lại có chuyện này được chứ?! Hắn trầm ngâm hồi lâu rồi đập bàn hét lớn:-” mọi chuyện còn chưa sáng tỏ, ta không bỏ qua đâu, để xem hắn co bản lĩnh gì mà giành Thiên Ngư khỏi tay ta”

Đoàn phủ

-” Cha con không chịu đâu!”- Thiên Ngư nũng nịu.

Chuyện gì thế này? Ta vừa bước vào nhà đã thấy vô số lễ vật, hỏi ra thì mới biết đây là sinh lễ của tên họ Lý nào đó!!! Mà chuyện quan trọng là hắn đến hỏi cưới ta!!!!

A.. tên họ Lý chết bầm, chết toi, chết vệt, bỏ hết người hỏi cưới hay sao mà chạy đến tìm ta! Nếu hết thì tìm chó, mèo mà cưới, nếu không có, ta tình nguyện tìm cho người, không những một con mà chục con cũng được, ta đều tìm cho người, chứ sao người lại muốn ta làm thê tử của người?! Ta cho người biết hoàng thượng hỏi cưới ta ta cũng không cần chờ cái mũ quan bé nhỏ của người!?

A ta tức chết mất, ta mà gặp người ta liền thiên người cho cả nhà người mất hết tính phúc, cho người vào cung làm thái giám, đợi đấy, người mà cưới bà, bà liền cho người uống mười ký thuốc xổ cho người xổ ra hết cái đầu óc ngu si của người, hiểu chưa hả????

-” con chưa muốn xuất giá, mình trả lại sinh lễ đi cha”- Thiên Ngư ngồi bên giường của cha mà lay lay cánh tay ông nũng nịu.

-” Thiên Ngư à, con lớn rồi mà vẫn như trẻ con thế hả? ”- Đoàn học sĩ nhìn bộ dạng con gái mà đau lòng:-” con không biết cha lo cho con thế nào sao?”- ông nhắm mắt khẽ thở dài.

-” con xin lỗi con không muốn làm cha lo lắng, chỉ là...”- Thiên Ngư nghe cha nói liền cúi mặt, giọng nhỏ lại thẹn thùng nói:-” Thật ra trong lòng con đã có người khác rồi..”

-” Là đại thiếu gia nhà họ Đỗ đúng không?!”- Đoàn học sĩ cười lớn.

Thiên Ngư vừa nghe cha nói mắt liền giật giật, phóng ra khỏi giường, nhìn cha cô mà đề phòng.

Làm sao cha ta biết được, ông cho người theo dõi ta sao?!

-” Cha...làm sao cha biết được?”- Thiên Ngư lắp bắp, cảnh giác từng bước tiến lại gần cha mình.

-” haha, cha đoán đúng rồi! Con rất giống mẹ con, cha làm sao không biết được chứ!”- Đoàn học sĩ gật gật đầu cười khanh khách.

Giống mẹ sao?!

-” Con với mẹ đều là những giai nhân tuyệt sắc, càng được theo đuổi thì càng xa lánh, ngược lại, càng bị thờ ơ, lạnh lùng, con lại càng cảm thấy hứng thú, cha biết..chàng công tử họ Đỗ ấy vốn là người tài hoa nhưng tính tình lạnh lùng, con ở đó lâu như vậy..có nảy sinh tình cảm cũng đâu phải là lạ”- ông giải thích.

Đoàn học sĩ nói xong Thiên Ngư cảm thấy như có một cục đá to lớn đập thẳng vô đầu mình.

Cha với mẹ cũng giống mình với Thiếu Doãn ư?!

-” Con thấy cha nói có đúng hay không?”- Đoàn học sĩ cười lớn khoái chí, có vẻ như trêu chọc con gái mình chính là niềm vui.

Thiên Ngư trầm ngâm, quan sát kỹ lưỡng cha từng cử chỉ, cơ mặt, hành động của ông, trong lòng cảm thấy có chút kì lạ sau đó nghi ngờ nói:

-” cha..nghe giọng cha, hình như...cha không bị bệnh thì phải...”

Thật sự chẳng giống người bệnh chút nào!

Chết! Đoàn học nghe con gái nói cơ mặt đang dần ra cực độ vì cười sảng khoái lập tức cứng ngắc, một giây sao ông liền đập ngực ho sặc sụa.

-” Thiên Ngư!”- Đoàn lão nắm lấy tay con gái

-” Dạ?”

-” Nói gì thì nói, sinh lễ đã nhận rồi, khó có thể trả lại..nhưng cha tin con người của Lý công tử..chắc sẽ không gây khó dễ cho con đâu..cứ để mọi việc thuận theo tự nhiên vậy!”

-” Dạ con hiểu rồi”- Thiên Ngư nhắm mắt lại, phiền não.

Mình phải làm sao đây?

Thiếu Doãn muội nên làm gì đây?

Huynh mau đến đón muội đi!

Muội rất nhớ huynh!

Tháng 11

Phủ Thượng Thư.

-” Chúc mừng công tử!”

-.....

Cuối cùng cũng đến ngày sinh thần của Thiếu Doãn, mừng huynh vừa tròn 20 tuổi

-” Thiếu Doãn”- Đỗ lão gia gọi

Thiếu Doãn một thân bạch bào, tiêu tiêu soái soái bước đến trước mặt cha mình hành lễ.

-” Dạ”

-” Ngày mai con phải lên kinh thành nhậm chức tiến quan tư lễ bộ lang...nghe nói các quan trong triều rất ngưỡng mộ con..làm cha như ta thật quá đối tự hào”- Đỗ lão gia vút vút râu gật đầu hài lòng.

-” Dạ, cha...”- Thiếu Doãn ngáp ngừng.

-” chuyện gì?”- ông nhíu mày nhìn con trai.

-” Hãy hứa với con một chuyện”- Thiếu Doãn nhìn cha đầy cương quyết, cho thấy anh đã vô cùng quyết tâm, từ bé đến giờ anh chưa bao giờ xin cha chuyện gì đâu chính là lần đầu tiên.

-” Có phải chuyện hôn sự của con và Thiên Ngư?”- nhìn thái độ nghiêm túc của con trai thì không cần nghi ông cũng biết chắc là chuyện gì rồi.

-“Con có biết con trai của tể tướng, Lý công tử cũng đã đến cầu hôn Đoàn tiểu thư rồi không?”

-” sao ạ?”- Thiệu Doãn vô cùng bất ngờ, không ngờ hôn sự của huynh với Lý tiểu thư vừa giải quyết xong thì lại đến Thiên Ngư được cầu thân, thật là đau đầu mà.

-” Cho nên cậu ấy muốn cùng con đấu một trận công bằng, người nào thắng sẽ đủ tư cách lấy Đoàn tiểu thư“- Đỗ lão gia nói thêm: -” vừa may có Thiếu vương gia của Chuẩn Lăng Hầu đến chơi, sẽ cùng phu nhân làm người làm chứng...”

-” được, con vui lòng chấp nhận”- Thiếu Doãn cong khoe môi đầy hài lòng, anh làm sao để tên đàn ông vô dụng nào cướp mất Thiên Ngư của mình.

Tuyết.....

Thiên Ngư đưa tay đón từng bông tuyết rơi giữa không gian lạnh giá cô đơn, nhưng chính bản thân những bông tuyết ấy cũng lãnh lẽo không kém. Thật giống cô, giống tâm trạng của cô lúc này...

Cô đơn, trống trải..

Thiên Ngư ngược mặt lên trời..

Đã giữa tháng 11 rồi, Thiếu Doãn và Lý công tử sẽ tuỷ thí cùng nhau..

-” Vào phòng đi tiểu thư, tuyết rơi nhiều rồi đó”- Linh Du chạy ra chào lên người Thiên Ngư chiếc áo ấm.

Không biết rồi sẽ ra sao...

Nhưng...

Ta vô cùng BỤNG BỘI..

Ta muốn giết bọn họ....

Dám lấy ta ra làm trò tiêu khiển...

Không được..

Thiếu Doãn huynh nhất định phải thắng nhé!

Nếu huynh thua thì coi như số phận chúng ta đã được an bày....

Muội chỉ sợ..

Chúng ta có duyên nhưng không nợ..

Không, muội muốn mắc nợ huynh, muội tình nguyện đến trả, nên...huynh phải thắng.

-Tổ Ngư-

12. Chương 12: Tỷ Thí - Hoàn

Những ngày cuối năm tuyết rơi phủ khắp, khiến người dân đi lại vô cùng khó khăn, thế mà ai nấy trong kinh thành già trẻ lớn bé cũng đều khoác thêm áo háo hức đổ xô ra ngoại thành xem hai vị đại thiếu gia so tài. Bởi ai trong kinh thành mà chẳng biết đến tiếng tăm của họ, từ tướng mạo anh tuấn đến tài nghệ xuất chúng cộng với xuất thân danh giá khiến ai ai cũng đều ngưỡng mộ.

-” A công tử thắng rồi”- A Sung ôm chầm lấy Linh Du lắc mông hò hét.

-” Trận đầu tiên -đấu kiếm, Đỗ công tử thắng”- Triệu thể tử đập bàn tuyên bố.

Thiên Ngư ngồi một bên xem hai tên này đánh nhau để tranh lấy mình trong lòng vô cùng lo sợ, cả hai cứ một bên vùng kiếm thì một bên trả đòn, cứ thế mà một kiếm, rồi lại một kiếm..bất phân thắng bại..làm cho cô giữa tiết trời lạnh thấu xương lại như ngồi trên đống lửa. Thế rồi đến phút cuối Thiếu Doãn bất ngờ tấn công quyết liệt khiến Lý công tử không kịp trở tay đã nằm dưới kiếm của Thiếu Doãn chịu thua.

Nhận thấy tâm tình của người Thiên Ngư, Thiếu Doãn quay lại khoe miệng hơi nhếch lên, dịu dàng nhìn cô trấn an, cứ thế như muốn nói:” Yên tâm, không ai dám cười muội đâu”

A huynh ấy thật là soái a~ * người nào đó mắt long lanh*

Lại còn biết an ủi ta nữa * người nào đó cắn móng tay*

Đúng là yêu nghiệt~ * người nào đó xị máu mũi*

Thật chu đáo a~ * người nào đó ngắt xâu*

Không đúng!!

Hình như tâm ý của huynh ấy còn sâu xa hơn!! * người nào đó thành tâm suy nghĩ*

Rồi người nào đó đứng hình ba giây * cơ mặt liền cứng lại*~ xoẹt

Tóm lại người nào đó chính là cái cô ngu ngốc ngồi đây lo cho hần, chính là ta.

Tên chết bầm, tên biến thái, ta thiên huynh...

Người nào đó đứng lên đầu bốc khói nghi ngút.

-” tiểu thư bình tĩnh, bình tĩnh”- Linh Du nhận thấy tâm tình bất bình thường của Thiên Ngư liền kéo Thiên Ngư ngồi xuống, ra sức mà quạt trong lòng lại không ngừng rửa Đổ công tử.

-” Trận thứ hai, thi cưỡi ngựa, ai chạy hết một vòng chân núi trước sẽ là người thắng cuộc. Được rồi, cả hai vào vị trí, xuất phát.”- Triệu Thế tử hô to, đợi cả hai phi ngựa đi mất hút thì người mới nhẹ nhàng ngồi xuống, nhấp một ngụm trà nóng.

-” Đổ thượng thư, Lý tể tướng, Đoàn học sĩ..Tiểu vương nhận được sự tín nhiệm của ba vị nhất định sẽ đánh giá công bằng”- Thế tử thấy ba vị ”phụ huynh” đây căng thẳng quá mức, khiến người bên cạnh cũng phải đổ mồ hôi trong cái tiết trời lạnh thấu xương này liền nói để xoa dịu bầu không khí.

Thế nhưng ba vị đây hầu như không hiểu được ý của thế tử mà vô cùng khấn trương đồng loạt cúi đầu hành lễ:-” Tiểu quan đa tạ Triệu thế tử đứng ra làm chủ..”

Triệu thế tử khoé miệng co giật :-” Ba vị đa lễ rồi”, trong lòng liền ai oán ‘bọn họ làm sao lại sợ ta đến thế? Ta chỉ muốn thân thiết với bọn họ chút thôi mà, ta chỉ muốn mọi người biết ta là một Triệu thế tử tài sắc vẹn toàn, à lộn là tài đức vẹn toàn a, một bậc minh quân có trái tim lương thiện, giàu nhân ái a, thật là...mặc kệ, ta không thèm nữa, ta tìm nương tử của ta nói chuyện, chỉ có mình nương tử ta là hiểu ta nhất thôi haha..’

Triệu thế tử ngó đông, ngó tây, sau đó liền nhíu mày, đầy bất mãn:-” Tiêu Uyển đâu?”

-” Dạ, phu nhân đang nói chuyện với Đoàn tiểu thư ạ”

Triệu thế tử lắc đầu, tầm mắt dịu dàng nhìn sang Tiêu Uyển đầy mang đậm ý cưng chiều, khẽ mỉm cười:-” Vẫn là tật cũ..”

Thiên Ngư chợt nhìn sang liền bắt gặp ngay ánh mắt sủng nịnh của Triệu thế tử dành cho Triệu phu nhân thì liền ngượng mồm.

Nghe nói Triệu phu nhân và thế tử là tình cờ gặp gỡ..chuyện tình của họ cũng thật đẹp, luôn khiến ọi người ngưỡng mộ.

Giá như...

Mình và Thiếu Doãn cũng giống như họ...

Thì tốt biết mấy..

....

(t/g: Gọi thế có chút già nhưng thật sự Triệu thế tử và phu nhân cũng chỉ trạc tuổi Thiếu Doãn và Thiên Ngư thôi, tính tình của vị phu nhân đây cũng không khác Thiên Ngư là mấy, chỉ có điều không biến thái bằng thôi (Thiên Ngư *vát dao rượt*), nếu được mình hứa sẽ viết một vài chương phần ngoại truyện dành cho cặp đôi này, không biết các bạn có hứng thú không vậy??)

...

-” Nhìn kia, có bóng ngựa.”

-” Lý công tử đã về trước”

-” Bằng điểm nhau rồi, chỉ còn vòng cuối cùng”- A Sung lo lắng.

-” Đỗ công tử...ơ đó là“- Linh Du hồng hồng khi nhìn thấy vết máu trên tay Thiếu Doãn:-” Tay của công tử bị thương rồi”

Thiên Ngư toan đứng dậy, định chạy đến xem vết thương của Thiếu Doãn nhưng bị Linh Du cản lại, đành phải đứng ngồi không yên.

Thiếu Doãn?...

Tay của huynh ấy đang chảy máu!

Huynh ấy sẽ không sao chứ?!

Thiếu Doãn...

-” Công tử, cậu có thể tiếp tục thi đấu không?”- A Sung lo lắng cho vết thương của Thiếu Doãn.

Thiên Ngư đau lòng, lắc đầu, mắt nhắm lại..

Đừng! Huynh đã bị thương rồi...

Đừng tiếp tục thi nữa!

Thiếu Doãn, đừng mà..

Thiếu Doãn mím môi, tức giận, trước vẻ mặt đắc thắng của tên họ Lý kia ‘khốn kiếp..dám giở trò bỉ ổi đó..muốn ta giao Thiên Ngư cho hạng tiểu nhân như ngươi..ĐỪNG NẢM MƠ’

Thiếu Doãn khoát tay, đứng dậy:-” Tiếp tục đi”

Triệu thế tử đứng dậy, đập mạnh bàn:-” Cuộc tỷ thí vẫn bắt phân thắng bại, bây giờ đấu vòng cuối cùng! Cả hai người sẽ cười ngựa ra xa mười trượng, dùng cung tên bắn xuyên qua năm mảnh cải treo trên cây, nếu mũi tên của ai xuyên qua năm mảnh vải, người đó sẽ thắng!”- Triệu thế tử đồng dục.

-” Nào, Lý công tử bắt đầu trước!”

Lý thiếu gia đầy đắc ý phóng ngựa đi:-” Được, haha”, thi bắn cung à? Sở trường của ta mà!! Tay của Đỗ thiếu Doãn đang bị thương, ta thắng là cái chắc, haha...

Hắn dừng lại ở khoảng cách mười trượng như qui định thì xoay đầu ngựa lại, giương cung lên bắn, mũi tên lao vút đi xuyên qua năm mảnh vải ghim chặt vào thân cây.

-” A! Trúng hết rồi, Lý công tử đã thắng!”

-” Như vậy là giỏi nhất rồi, làm gì có ai giỏi hơn nữa?”

-” Công tử thật lợi hại”

-” Thắng rồi! Không cần đấu nữa”

-” Phải đó, Phải đó”

-” Hơn nữa, Đỗ công tử đã bị thương, không thắng nổi đâu!”

Bọn gia nhân nhà họ Lý chỉ trở, hò hét âm ỉ, giọng đầy nịnh bợ gia chủ, khiến một bên A Sung và Linh Du chối tai.

Thiên Ngư nước mặt lưng tròn, lòng đau đến ngất xỉu

Số phận của chúng ta là đây sao?..

Thiếu Doãn, huynh thua rồi ư?!

Trước bao nhiêu lời chỉ trích, Triệu thế tử đứng lên đồng ý, vẻ mặt đầy hứng thú :-” Khoan đã, Đỗ công tử còn chưa trở tài, thắng thua vẫn chưa quyết định được”

-” ĐÚNG ĐÓ”-Triệu phu nhân cùng Linh Du đồng thanh hét lớn, làm sao lại thua được chứ? Thua thì tỷ thí làm gì?

Thiên Ngự sợ tái mặt trước thái độ của hai vị nữ tử này

Thế nào mà bọn họ còn nhập tâm hơn mình vậy? Bọn học đâu phải là người bị đem ra rao bán chứ? Có gì đó sai sai ở đây?

Triệu thế tử cũng không kém Thiên Ngự, liền lẩm bẩm ‘ có khi nào mình chịu hư Tiêu Uyên rồi không? Cô ấy có lão công rồi mà?’

-” Người đâu thay tấm vải mới, mời Đỗ công tử!”

-” Được”-Thiếu Doãn không hề quan tâm đến mấy lời nói đả kích kia, mà tiêu tiêu soái soái phóng lên ngựa, còn quay lại khuyến mãi nụ cười đắt ý cho Thiên Ngự ‘ Thiên Ngự muội đừng lo! Huynh nhất định sẽ thắng!’

Tên họ Lý vẫn yên trên ngựa, một mình tận hưởng ‘chiến thắng’:-” Đỗ Thiếu Doãn, người không thắng nổi ta đâu! Tay bị thương thế kia thì làm nên trò trống gì được chứ!”

Trong gió tuyết, Thiếu Doãn phóng ngựa đi như một vị đại tướng oai phong lẫm liệt, vạt áo lông cừ trắng toát tung bay giữa trời đầy gió càng làm tăng khí thế vương giả của huynh ấy, tay bắt đầu dương cung tìm kiếm tâm bản.

-” haha, Lý công tử hỏi thăm người tỷ nhé!”

Mũi tên của Thiếu Doãn từ từ hướng về phía Lý công tử, dây cung cũng kéo căng tối đa.

Tên họ Lý đang ngược mặt cười toe toét, thì cảm thì cảm thấy như có vật gì sắt nhọn đang hướng về phía mình, thì mặt trở ra, mắt chữ O mồm chữ A :-” Sao..hình như hần nhầm mũi tên về phía mình”

-” Kìa Đỗ công tử nhầm sai hướng rồi!!”

-” Nhắm về hướng Lý công tử để làm gì chứ?”

Bọn gia nhân kẻ bên cũng hết hoảng không kém.

-” Vừa đúng một đường thẳng”- Thiếu Doãn nhếch miệng, ý đầy bốn cột. Thiếu Doãn hài lòng buông tay, mũi tên liền lao đi như tên lửa về phía Lý công tử, xẹt qua đầu của hắn.

-” UI DA.”- Tên họ Lý hét lớn, sợ đến phát khóc, tim muốn nhảy khỏi lồng ngực, hoảng đến nỗi không dám nhút nhích, ngay cả hô hấp cũng ngưng.

-” ÔI TRỜI—————?”

Cả đám gia nhân thì mắt tròn trắng kinh ngạc đến hoảng loạn

Mỗi người ai cũng nín thở theo dõi đường đi của mũi tên đến khi nó dừng lại, thì cả khán đài đều im lặng, mặt tròn mắt kinh ngạc.

-” Quả thật rất lợi hại!!”

-” mũi tên xuyên qua năm miếng vải nhưng không về ghim vào thân cây”

-” Đúng là cao thủ!!”

Đỗ lão gia mặt có chút ngây ngô, giật giật vạt áo của Đoàn học sĩ chỉ về phía mũi tên: -” Nè! Đoàn huynh..trước mũi tên là cái gì vậy?”

Đoàn người của Triệu thế tử, Thiên Ngự, Linh Du, A Sung mặt mày liền trắng bệch, mắt giật giật liên tục không nói nên lời.

-” Đó là...là mũi quan của Lý công tử!”

Tên họ Lý ôm đầu, mặt cúi gằm xuống, khốn khổ, đầu óc cứ quay vòng vòn, chỉ biết kêu 'mẹ ơi!', Thật là mất mặt.

Còn Lý tể tướng đứng kế đó lửa hận cũng đang phừng phừng, tức giận đứa con trai vô dụng.

Thiếu Doãn phóng ngựa qua Lý công tử liền tặng cho hắn nụ cười bốn cột: -" Haha, không chết được đâu ta làm như vậy đã quá nhân từ rồi.."

Thiên Ngư trong lòng vui như mở hội, mặt mày rạng rỡ: -" Thiếu Doãn, huynh thật to gan"

Dám lấy lý công tử ra là trò đùa!

Là vậy cũng hơi ác..

Nhưng không sao bắt quá muối thích..

Ai biểu hắn làm phiền huynh với muối..

Hại muối khóc hết nước mắt..

Hại muối đứng ngồi không yên..

Còn hại lão công của muối bị thương..

Lão công???

Thôi kệ, trước sau gì cũng gọi, gọi trước xiu coi như tập dần đi, để mai này khỏi ngượng

(t/g: Thiên Ngư tỷ, em thấy tỷ đâu có ngượng chút nào đâu ạ * mặt ngây thơ vô số*. Thiên Ngư: Ta đang rất ngây thơ đây * chọi dép*)

Nhưng...

Lão công của ta đã thắng..

Thiếu Doãn vừa phóng xuống ngựa, Thiên Ngư liền chạy vào lòng Thiếu Doãn nước mắt dần dụa, mỉm cười hạnh phúc, Thiếu Doãn cũng thuận tay ôm lấy cô thật chặt để thoả bao nhiêu nhớ nhung

- " Lão công, huynh đã thắng rồi!"- Thiên Ngư ngẩng đầu lên

- " Lão...công"- Thiếu Doãn nheo mày

Nhận thấy ánh mắt khó hiểu của Thiếu Doãn, Thiên Ngư nhìn đe dọa:-" Huynh không lấy muối sao?"

Thiếu Doãn đỏ mồm hời, cảm giác đ ác nhìn thấy ánh mắt này ở đâu rồi, liền thức thời, huynh ấy không muốn ngày tháng sau này của mình phải sống chung với đám quạ, liền bẹo má Thiên Ngư cười đầy sủng nịnh : -" được rồi lão bà của huynh"

Lý công tử nhìn thấy bọn họ quăn quýt như vậy, liền lắc đầu cười khoáy, bỏ đi:-" Ta thật sự đã thua một cách tâm phục khẩu phục, Cha chúng ta về thôi"

Nhìn thấy Thiếu Doãn và Thiên Ngư vui vẻ bên nhau, Triệu thế tử cũng vui lây, người nắm lấy tay Tiêu Uyển, nháy mắt, như muốn nói gì đó.

Tiêu Uyển bên cạnh khe rùng mình liền tìm kiếm mắt của tên chết bầm nào đó dám có ý nghĩ không đứng đắn với cô. Sau đó là nhéo vào hông của hắn một cái rõ đau, chán ghét bỏ lại một câu: -" không đứng đắn"

Người nào đó bên cạnh vỗ khóc vỗ cười, oan ức, nhưng không dám nói một lời.

Mọi người ai nấy cười trộm đôi uyên trử này, cũng vô cùng thương cảm cho Triệu thế tử.

Triệu thế tử đỏ mặt chỉ muốn độn thổ xuống đất, hoàn cảnh huynh đây cũng quá bi ai rồi:-" khụ..khụ...Đỗ thượng thư, Đoàn học sĩ để ta chọn ngày tốt chỉ hai người nhé!"

Đỗ thượng thư và Đoàn học sĩ trợn mắt nhìn nhau, muốn cười không được muốn khóc không xong:- " Dạ???" sau đó liền tách xa hai mươi mét. Mặc dù bọn họ cố ngồi kế nhau, đôi lúc nhìn nhau, thỉnh thoảng thì kéo vạt áo của nhau, lâu lâu lại bắt tay nhau(t/g: nắm tay trá hình đây ạ!. Đỗ thượng thư cùng Đoàn học sĩ:

im ngay* chọi ghế*) nhưng bọn họ hoàn toàn trong sạch a, hoàn toàn không có ý nghĩ gì vượt quá giới hạn a.

Đoàn học sĩ quỳ xuống mếu máo:-” Thế tử, mặc dù vợ thần đã mất lâu, nhưng thần chưa từng thấy cô đơn, thần vẫn là người cha gương mẫu, người chồng chung thủy, nên đặc ân này quá lớn thần không thể nào nhận nổi a”

Đỗ thương thượng thư mặt vẫn vẹo:- thừa thế tử, thân đã có vợ và hai con, gia đình cũng đang rất hạnh phúc, nên chưa từng có ý định nạp thiếp, vả lại người xem hai người bọn thần làm sao mà...haizz thật là..thật sự là ai làm công ai làm thụ chứ?”

Thế tử bên đây ngây ngô, không lẽ mình nói sai gì ta, sau đó liền tua lại kí ức, a chết :-” ta..ta..ý ta là sẽ chọn ngày lành tháng tốt để làm lễ thành thân cho Thiếu Doãn và Thiên Ngư, hai người thật là...đã kết thông gia với nhau mà suy nghĩ không đứng đắn gì hết, dù hai người thật có ý gì thì ta đây cũng không toại cho , không thì hai đứa con của hai người phải làm sao?

Nghe Triệu thế tử giải bày cả hai mới yên tâm trở lại vị trí, đồng thanh: -” thế tử anh minh, dạ tạ thế tử”

Bọn người Thiên Ngư được phen cười nghiêng ngả, thật là...hai lão gia của họ vô cùng đáng yêu a.

Nhìn thật nụ cười trên môi mọi, Thiên Ngư khẽ cười mãn nguyện.

Phải đây chính là hạnh phúc mà mình tìm kiếm.

Thiên Ngư ta...

À..Giang Nhi Nhi ta chết đi hoàn toàn không hối tiếc..

Thiên Ngư cô nương, cô có thấy hài lòng không, nếu cô sống cô cũng sẽ làm như tôi chứ!

Cô thấy tôi chọn cho cô một lão công tuyệt vời không?! Cô hài lòng chứ?!

Từ nay cô cứ yên tâm đi đầu thai đi, tôi hứa sẽ chăm sóc cho cha cô, bản thân của cô thật tốt a.

Cô đồng ý rồi phải không?!

Im lặng là đồng ý..

A...Cô đồng ý rồi nhá !!

Ôi cô đáng yếu quá đi mất!!

Được rồi!

Từ nay, tôi chính là Đoàn Thiên Ngư chính là lão bà của Đỗ Thiếu Doãn.

- Tổ Ngư-

(Lề: Hoàn rồi, nhưng vẫn thấy sao sao ấy! Hay là nên viết thêm phiên ngoại truyện không nhỉ?!! *ôm đầu*. Cuối cùng cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của mình ạ *cúi đầu 90 độ*)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-thieu-mau-xin-loi>